СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CXV П'ЯТНИЦЯ, 2 ТРАВНЯ 2008 РОКУ ЧИСЛО 18 VOL. CXV FRIDAY, MAY 2, 2008 No. 18

АКТУАЛЬНА ТЕМА

Деревина, риба, м'ясо та гриби – просто з Чорнобильської зони

Володимир Мозговий,
прес-секретар Комітету
з боротьби з корупцією

КИЇВ. – 26 квітня минуло 22 роки від дня аварії на Чорнобильській атомній електростанції (ЧАЕС), що стала техногенною катастрофою плянетарного маштабу. Ця подія сумно позначилася на долях багатьох українських родин, залишила незагоєні рани не тільки на землі, а й у душах людей.

Мій батько був ліквідатором аварії на ЧАЕС. Мені було п'ять років, коли стався вибух на ЧАЕС і я зазнав радіоактивного опромінення щитовидної залози.

У дні сумної річниці разом з заступником Генерального прокурора України Тетяною Корняковою, прокурором Київської области Олександром Гардецьким, головою правління Комітету з боротьби з корупцією Едуардом Єфименком (теж ліквідатором аварії на ЧАЕС) та групою слідчих-прокурорів з генеральної та обласної прокуратур ми відвідали Чорнобильську зону з метою інспекційної перевірки зони відчуження і зони обов'язкового відселення, так званої „Чорнобильської зони".

В адміністрації зони відчуження Т. Корнякова заявила керівникові зони Андрієві Сельському про тривожний стан справ у зоні, з якої триває несанкціоноване вивезення за межі зони небезпечного радіоактивного лісу та металу, а також нашпигованих радіонуклідами риби, м'яса та грибів.

З такого радіоактивного лісу роблять меблі чи ліжечка для немовлят, радіоактивні м'ясо та рибу продають на базарах, метал використовують у будівництві.

Т. Корнякова запитала у А. Сельского, хто очолює державне спеціялізоване виробниче комплексне лісове підприємство „Чорнобильліс?". А. Сельский відповів, що таким керівником є Микола Калетник, але його трудова угода закінчується 26 квітня. Т. Корнякова повідомила, що перепиняла у 1997 році на Закарпатті використання завезеної з Чорнобильської зони радіоактивної деревини, й тоді начальником „Чорнобильліс" був М. Калетник. А. Сельский зауважив, що Ігор Калетник – племінник М. Калетника, є народним депутатом від Комуністичної партії та головою Комітету Верховної Ради України з питань боротьби з організованою злочинністю й корупцією, то захищатиме свого дядька.

Т. Корнякова зазначила, що

(Закінчення на стор. 3)

Засідання Міжнародного комітету з відзначення 75-річчя Голодомору

Учасники засідання Міжнародного координаційного комітету в Торонто.

ТОРОНТО, Канада. – 20 квітня під час робочої візити до Торонто виконуючий обов'язки першого заступника міністра закордонних справ (МЗС) України Юрій Костенко взяв участь у засіданні Міжнародного координаційного комітету з відзначення 75-річчя Голодомору 1932-1933 років в Україні.

На засіданні було розглянуто хід виконання спільного пляну дій з підготування та проведення заходів у зв'язку з 75-річчям Голодомору 1932-1933 років, організації міжнародних акцій на підтримку визнання парляментами інших країн та міжнародними організаціями Голодомору геноцидом українського народу, проведення міжнародних виставок, конференцій, показу фільмів, публікацій з тематики Голодомору.

Ю. Костенко поінформував про заходи, які здійснюються на рівні керівництва держави з обговорюваних питань, підкреслив необхідність проведення скоординованих, чітко сплянованих та виважених дій на міжнародній арені щодо визнання Голодомору геноцидом українського народу, запевнив у максимально можливому сприянні з боку МЗС України проведенню відповідних акцій закордонними українськими

(Закінчення на стор. 3)

Щедрий дар „Самопомочі" для тижневиків УНСоюзу

Під час зустрічі в редакції „Українського Тижневика" зліва: Богдан Савицький, Богдан Курчак, Рома Гадзевич і Стефан Качарай.

ПАРСИПАНІ, Н.Дж. — Нюйоркська федеральна кредитова спілка „Самопоміч" пожертвувала 50 тис. дол. на надзвичайно цінний проект цифрового запису архівів „Свободи", найстаршої україномовної газети у світі (заснованої в 1893 році), і спорідненого з нею видання – англомовного „Українського Тижневика" (заснованого в 1933 році).

Дар Нюйоркської „Самопомочі" передали для редакцій у вівторок, 15 квітня, президент і головний виконавчий директор кредитівки Богдан Курчак і головний фінансовий керівник Богдан Савицький.

Чек на суму 50 тис. дол. з вдячністю прийняла Рома Гадзевич, головний редактор „Свободи" та „Українського Тижневика", в присутності Стефана Качарая, президента Українського Народного Союзу, – братської організації, котра, окрім своїх послуг для української громади та членів, видає обидві газети.

Б. Курчак підкреслив: „Це дуже важливий проєкт, а тому, що ми є Українською кредитовою спілкою, то хочемо бути причетними до документування життя нашої громади від 1890-их років. Це наша можливість віддати громаді дещо належного".

А Б. Савицький додав, кажучи: „УНС зробить ці цифрові записи доступними для загальної публіки. Це буде надзвичайно важливим для науковців і історії, бо згадані архіви будуть легко доступними як для українців, так і для не-українців".

Крім того, Б. Курчак пояснив, що „дуже важливим для кредитівки є залишитись місцевою" бо вона базується на наших людях, які допомагають собі, що й віддзеркалено у нашій назві „Самопоміч".

„У додатку до пропонованих нами надзвичайних відсотків на заощадженях і позичках, ми підкреслюємо й те, що підтримуємо нашу громаду своїми пожертвами, як оця. У

(Закінчення на стор. 3)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Україна дала офіційну відповідь на заяви Росії

ВАШІНҐТОН. — Україна вирішила 23 квітня донести до всіх країн-членів Організації Об'єднаних Націй (ООН) своє ставлення щодо останніх заяв російських високопосадовців, які ставлять під сумнів державний суверенітет та територіяльну цілісність країни. Українське Міністерство закордонних справ (МЗС) змушене звертатися до ООН та до її членів з офіційним листом, в якому вказує – „ці заяви, які мають відверто антиукраїнський характер, піддають під сумнів територіяльну цілісність України і являють собою пряме втручання в її внутрішні справи". Йдеться насамперед про начальника Генштабу Збройних сил Російської Федерації (РФ) генерала армії Юрія Балуєвського, який заявив, що Росія буде змушена для забезпечення своєї безпеки вжити заходів військового й іншого характеру у випадку вступу в НАТО України та Грузії. Раніше міністер закордонних справ РФ Сергій Лавров заявив, що Росія буде робити все, щоб не допустити вступу України та Грузії в НАТО. Очевидно, варто згадати про заяви Президента Володимира Путіна про те, що Україна – „це взагалі не держава", факт яких підтвердив С. Лавров. У документі зазначається, що, виходячи з прагнення зміцнити міжнародний мир і безпеку, Україна відмовилася від третього за величиною у світі ядерного арсеналу. Зі свого боку, ядерні держави, у тому числі й РФ, дали Україні ґарантії безпеки, закріплені у Будапештському меморандумі 1994 року. „Абсолютно неприйнятним є те, що Російська Федерація як одна зі сторін меморандуму і постійний член Ради Безпеки ООН, на яку покладається відповідальність за підтримку міжнародного миру й безпеки, починає недружелюбні кроки щодо України, ставить під сумнів її територіяльну цілісність і її суверенне право приймати рішення щодо власного зовнішньополітичного вибору", – говориться в заяві. Зауваження Росії щодо її політики на Кавказі того ж дня зробили також і від імені Евросоюзу. Відповідний лист, під яким підписалися і українські дипломати та ініціятором якого виступила Словенія, що нині головує в ЕС, оприлюднено 23 квітня. (*„Голос Америки"*)

30 квітня – день жалоби в Україні

КИЇВ. — Президент Віктор Ющенко оголосив 30 квітня днем жалоби в Україні, у зв'язку з катастрофами гелікоптера Мі-8 у Чорному морі та судна „Нафтогаз-67" у Південно-Китайському морі, які призвели до людських жертв. На будинках і спорудах органів державної влади, місцевого самоврядування, державних підприємств, установ і організацій приспущено державний прапор. В Україні скасовані розважально-концертні заходи. Президент висловив співчуття рідним та близьким загиблих. Щодо причин катастрофи, то головною версією залишається людський фактор. Про це у Симферополі, після наради з силовиками, керівництвом Криму й компанії „Чорноморнафтогаз", повідомив міністер транспорту Йосип Вінський. Трагедія сталася вранці 28 квітня на плавучій буровій установці „Таврида" в Чорному морі, за 70 км. від берега. Вертоліт Мі-8 зачепився заднім ґвинтом за систему огорожі вежі, впав і загорівся. Його загасили через 10 хвилин. На борту перебували 20 осіб: три члени екіпажу та 17 робітників платформи. Всі вони загинули. Кабінет міністрів створив спеціяльну комісію з розслідування причин катастрофи. *(Радіо „Свобода")*

„Помаранчевій команді" бракує взаємної довіри

КИЇВ. — Президент Віктор Ющенко 25 квітня визнав, що у владній команді, яка лише кілька років тому стояла пліч-о-пліч на Майдані під час Помаранчевої революції, бракує взаємної довіри і діялогу. Промовляючи про подолання інфляції, про майбутню нову Конституцію, про діяльність коаліції, В. Ющенко підтвердив прогнози низки експертів, а також опозиції про нездатність Президента і прем'єра бути цілковитими однодумцями. Він зокрема наголосив на необхідності ухвалити реальний бюджет і відмовитися, як він висловився, від адміністративних обмежень. В. Ющенко назвав інфляцію „іспитом" для чинного уряду і поклав відповідальність за зростання інфляції перш за все на Кабінет міністрів. В. Ющенко також заявив про намір накласти вето на закон про проведення виборів посадника Києва у два тури, якщо його ухвалить Верховна Рада. Він додав, що не підтримає такий крок, оскільки він є антидемократичним. Тим часом 28 квітня завершилась реєстрація кандидатів на посаду посадника Києва, загальна кількість яких склала 79 осіб. Аналітики передбачають, що боротьба в першу чергу розгорнеться між чинним посадником Леонідом Черновецьким, колишнім боксером Віталієм Кличком та висуванцем БЮТ Олександром Турчиновим. *(Бі-Бі-Сі)*

Україна не готова до парляментського устрою

КИЇВ. — Президент України Віктор Ющенко вважає, що Україна не готова перейти до парляментської форми державного устрою. На час перехідного періоду в Україні більш ефективна президентська модель, сказав В. Ющенко 24 квітня у Києві. Водночас В. Ющенко зауважив, що він не проти парляментської форми правління в принципі. Раніше за перехід України до суто парляментської демократії виступила прем'єр-міністер Юлія Тимошенко. Вона пропонує провести конституційні зміни, які надали б більше владних повноважень Верховній Раді. (*„Німецька хвиля"*)

22-гі роковини трагедії на Чорнобильській АЕС

КИЇВ. — У суботу, 26 квітня, Президент України Віктор Ющенко взяв участь у поминальному Молебні та церемонії покладання квітів до Меморіяльного пагорбу „Героям Чорнобиля". Заходи відбулися у Києві до 22-их роковин Чорнобильської аварії. У поминальних заходах взяли участь голова Верховної Ради Арсеній Яценюк, секретар Ради національної безпеки і оборони України Раїса Богатирьова, глава Секретаріяту Президента України Віктор Балога, Київський міський голова Леонід Черновецький, голова Київської обласної адміністрації Віра Ульянченко, міністер оборони Юрій Єхануров, громадські та політичні діячі, ліквідатори аварії на ЧАЕС, родичі загиблих. Під 22 удари дзвонів присутні вшанували пам'ять загиблих хвилиною мовчання. Після цього Президент запалив свічку у Храмі Входу Господнього в Єрусалим (Чорнобильська церква) в пам'ять про загиблих. *(Радіо „Свобода")*

Україна вирівняла газовий борг з Росією

КИЇВ. — Прем'єр-міністер Юлія Тимошенко заявила під час переговорів з російським прем'єром Віктором Зубковим, які розпочалися 28 квітня в Києві, що Україна розрахувалася зі своїми газовими боргами перед Росією. Ю. Тимошенко сказала, що задоволена рівнем розвитку економічного співробітництва між Україною і Росією – за перший квартал вони збільшили товарообмін майже на 28 відс. і підготували плян першочергових співпраці. Ю. Тимошенко заявила, що уряди обох країн демонструють якісно новий рівень праці. „Сьогодні ми відіслали останній платіж, який повністю гасить накопичені борги за природний газ. І тепер Україна розрахувалася за всіма своїми зобов'язаннями. Це стало вислідом того, що упродовж останніх трьох місяців ми змогли побудувати стосунки практично без посередників", – сказала Ю. Тимошенко. В. Зубков назвав останій платіж України за газ гарною новиною, яка, за його словами, відкриває шлях для розбудови стосунків на багато років вперед. (*Бі-Бі-Сі)*

Судочинство вестиметься українською мовою

КИЇВ. — Ведення судочинства українською мовою на всій території України є конституційним і не звужує прав і свобод громадян. Таке рішення Конституційного суду (КСУ) оголосив 24 квітня голова суду Андрій Стрижак. В рішенні зазначається, що Конституція визначає, що державною мовою в Україні є українська. Відповідно до кодексів, адміністративне та цивільне судочинство здійснюється державною мовою, цією мовою також складаються судові документи. Згідно з ухвалою КСУ, це жодним чином не обмежує права громадян, які не володіють або не достатньо володіють державною мовою, оскільки Конституція ґарантує їм право користуватись у судовому процесі російською, іншими мовами національних меншин. Водночас Конституція не допускає надання переваг громадянам за мовною ознакою. *(Радіо „Свобода")*

„Вишеградська четвірка" підтримує Україну і Грузію

ПРАГА, Чехія. — Країни об'єднання „Вишеградська четвірка" – Польща, Словаччина, Чехія й Угорщина – а також Швеція виступають за інтеґрацію України до европейських структур. Цьому присвячені дві заяви, що їх підписали міністри закордонних справ цих країн на зустрічі 23 квітня в чеській столиці Празі. Міністер закордонних справ України Володимир Огризко, який теж брав участь у зустрічі, назвав її висліди „дуже позитивними". Членство в Евросоюзі й НАТО є двома „головними політичними першочерговостями" України. Держави „Вишеградської четвірки", Швеція і Україна сподіваються, що нинішній темп переговорів між ЕС і Україною приведе до того, щоб Київ якнайшвидше уклав з Евросоюзом угоду про привілейоване партнерство, мовиться в спільній заяві міністрів цих країн.Вони вважають, що таку угоду можна було б укласти протягом головування в ЕС Чехії в 2009 році. „Ми вважаємо, що до европейських прагнень України треба поставитися позитивно і використати їх для просування політичних і економічних реформ", – заявили міністри. Стосовно НАТО країни „Вишеградської четвірки" вважають, що приєднання України і Грузії до Пляну дій для членства в НАТО „стало б важливим кроком до поглиблення співпраці в політичній, оборонній галузі, галузі безпеки й інших". „Вишеградська четвірка" середньоевропейських держав виникла ще як „трійка" 1991 року, коли тодішня Чехословаччина, Польща й Угорщина підписали декларацію про співпрацю на шляху до европейської інтеґрації в угорському місті Вишеграді. Відтоді зустрічі цього об'єднання відбуваються реґулярно на різноманітному рівні – голів держав, голів урядів, міністрів, начальників генеральних штабів, голів Верховних судів тощо. (*Радіо „Свобода")*

Світовий банк визнав успішність Ю. Тимошенко

КИЇВ. — Управляючий директор Світового банку Нгозі Оконджо-Івела 22 квітня під час зустрічі в Києві з прем'єр-міністром України Юлією Тимошенко позитивно оцінила працю українського уряду. Вона привітала прем'єр-міністра й побажала успіхів у подальшій діяльності. Коментуючи свою зустріч з міністром фінансів України Віктором Пинзеником, вона зазначила, що непоганим вислідом може стати дефіцит бюджету 2008 року на рівні 1.5 відс., хоча й 2 відс., на її думку, теж був би непоганий варіянт. У свою чергу, Ю.Тимошенко підкреслила, що уряд працює 3.5 місяця й докладає максимум зусиль для боротьби з інфляцією, що дісталася в спадок від колишнього уряду, й намагається тримати макропоказники на „гідному рівні". Головною метою візити Н.Оконджо-Івела є ознайомлення з досягненнями України в останні роки й обговорення подальшого розширення співробітництва між Світовим банком і Україною. (*УНІАН)*

Великоднє свято – дитяча радість

Діти виконують гагілку „Жучок" під проводом Одарки Полянської-Стакерт.

ГИЛСАЙД, Ню-Джерзі. – У неділю, 30 березня, парафіяни Української католицької церкви Непорочного Зачаття були свідками радісних ознак життя, надії та віри, коли після Служби Божої діти брали участь у гагілках, святкуючи Ісусове Воскресіння.

Йосиф Шатинський

Засідання...

(Закінчення зі стор. 1)

організаціями.

Відзначаючи вагомий внесок президента Міжнародного координаційного комітету Світового Конґресу Українців Стефана Романова у відзначення 75-их роковин Голодомору в Україні, координацію діяльности світового українства з вшанування пам'яті жертв Голодомору та визнання його геноцидом українського народу на міжнародному рівні, Ю. Костенко вручив йому пам'ятну медалю „90-річчя дипломатичної служби України".

У засіданні взяли участь Посол України в Канаді Ігор Осташ, Посол України в Австралії Валентин Адомайтіс, Генеральний консул України в Торонто Олександер Данилейко, президент Світового Конґресу Українців КУ Аскольд Лозинський, президент Конґресу Українців Канади Павло Грод, генеральний секретар СКУ Віктор Педенко, голова Світової федерації українських жіночих організацій Марія Шкамбара, голова Українського конґресового комітету Америки Михайло Савків, керівники українських громадських організацій Канади, США, Великобританії.

СКУ

Деревина...

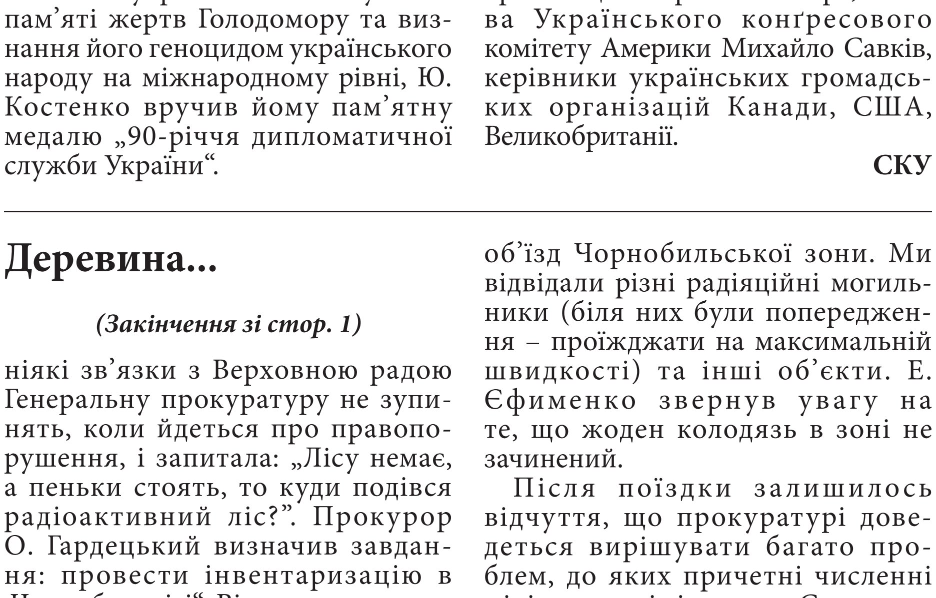
(Закінчення зі стор. 1)

ніякі зв'язки з Верховною радою Генеральну прокуратуру не зупинять, коли йдеться про правопорушення, і запитала: „Лісу немає, а пеньки стоять, то куди подівся радіоактивний ліс?". Прокурор О. Гардецький визначив завдання: провести інвентаризацію в „Чорнобильлісі". Він припустив, що браконьєри працюють в контакті з місцевою міліцією, але стан справ поліпшиться, коли правоохоронні органи заарештують дві-три корумповані особи з місцевої міліції. Е. Єфименко запропонував створити громадську варту для контролі зони і його ініціятиву одноголосно підтримали.

Потім відбувся інспекційний об'їзд Чорнобильської зони. Ми відвідали різні радіяційні могильники (біля них були попередження – проїжджати на максимальній швидкості) та інші об'єкти. Е. Єфименко звернув увагу на те, що жоден колодязь в зоні не зачинений.

Після поїздки залишилось відчуття, що прокуратурі доведеться вирішувати багато проблем, до яких причетні численні міністерства і відомства. Сумно, що саме прокуратура змушена виступати надхненником наведення ладу у зоні, як остання інстанція порядку й справедливости.

У Києві наш комітетом зформував громадську варту (чотири залоги на всюдиходах-джипах), яку очолив Ігор Кобзар. Ці люди протистоятимуть браконʼєрству в Чорнобильській зоні.

Працівник Міністерства внутрішніх справ перевіряє документи на контрольно-пропускному пункті „Дитятки", на вʼїзді в 30-кілометрову Чорнобильську зону відчуження, у четвер, 10 квітня. Фото: УНІАН

НА ТЕМИ ДНЯ

Папа Римський Бенедикт XVI молиться за всіх нас

Митрополит Стефан Сорока

ВАШІНҐТОН. – Під час зустрічі з католицькими єпископами в Національній Святині Непорочного Зачаття у Вашінґтоні 16 квітня Папа Бенедикт XVI особливу увагу звернув на присутність єпископів усіх поважних Східніх Церков, що є в сопричасті з наслідником Петра. Він просив східніх єпископів „запевнити ваші спільноти в моїй глибокій прихильності й постійних молитвах як за них, так і за їхніх братів і сестер, що залишаються на їхній рідній землі. Ваша присутність тут є нагадуванням про мужнє свідчення про Христа багатьох членів ваших спільнот, часто через страждання на рідній землі".

Слова Святішого Отця засвідчили його обізнаність і чутливість до страждань і переслідувань, яким піддавалися єрархи, духовенство, монашество та вірні Східніх Церков в їхніх батьківщинах.

Папа Бенедикт XVI охарактеризував становлення Східніх Католицьких Церков на американській землі, як „глибоке збагачення еклезіяльного життя в Америці, яке надало живої виразности церковній католицькості й різноманіттю її літургійних та духовних традицій". Вісімнадцять різних Східніх Церков, кожна з яких відправляє в своїй особливій літургійній та духовній традиції, збагатили мозаїку католицького життя в Америці. Тут склалася унікальна для світу ситуація. Вона відображає живе зобов'язання Католицької Церкви охоплювати й плекати все своє багатство духовної обдарованости в традиції та молитві.

Єрархи Східніх Католицьких Церков втішаються взаємозбагаченням зі своїми латинськими братами. Щорічно східні католицькі єпископи США зустрічаються для обговорення спільних для усіх проблем. Періодично зустрічається також Комітет із зв'язків між східніми та латинськими єпископами Конференції єпископів Сполучених Штатів, щоб вчасно відреаґувати на певні проблеми чи передбачити їх. У межах Конференції Єпископів США нещодавно був створений додатковий відділ, спеціяльно для східніх єпископів.

Обізнаність Папи Бенедикта XVI про „мужнє свідчення про Христа багатьох членів ваших спільнот, часто через страждання на рідній землі", отримала свій відгук в Українській Католицькій Церкві (УКЦ). Упродовж минулого століття УКЦ страждала від безперервних переслідувань в Україні. Релігійна свобода, якою вона втішалася в Америці дозволила УКЦ розквітнути майже двома сотнями парафій та місій з понад 100 тис. вірних.

Наша Церква в Америці була сильним і постійним виразником голосу віри тих, хто не міг в часи переслідувань говорити за себе в Україні. Відтоді Церква відіграє визначну ролю у відновленні нашої УКЦ в Україні.

Гасло Папської візити до США –„Христос – наша надія!" заохочує всіх в Українській Католицькій Церкві енерґійно продовжувати євангелізацію в Америці, і зусилля з відновлення нашої Церкви в нашій Батьківщині, Україні.

Щедрий дар...

(Закінчення зі стор. 1)

минулих п'яти роках ми пожертвували на нашу громаду 5.4 млн. дол. І напевно буде вам важко знайти будь-яку організацію в нашій околиці, що не скористала з нашої пожертви".

Нюйоркська федеральна кредитова спілка „Самопоміч" базується в Ню-Йорку та має свої відділення у Кергонксоні, Юнійондейлі та Асторії, Н.Й., а минулого грудня відкрито ще одне відділення у Лінденгерсті, Н.Й.

Це найстарша та найбагатша (в розумінні активів) українська фінансова інституція. Кредитівка (за станом 31 березня) нараховує 609 млн. дол. активів і 15,000 членів та знаходиться серед першої десятки всіх американських кредитівок в розумінні фінансових вислідів.

Нюйоркська кредитівка „Самопоміч" в минулому жертвувала на пресовий фонд „Свободи" та „Українського Тижневика", як і на кампанію „Українського Тижневика", що допомогло заплатити передплату „Українського Тижневика" для всіх членів Конґресу США.

Р.Гадзевич подякувала керівникам нюйоркської „Самопомочі" за їхню щедру пожертву, яка в основному забезпечить значну частину цифрового запису „Свободи" та „Українського Тижневика".

Тепер примірники україномовної „Свободи" та англомовного „Українського Тижневика" є доступними тільки в головній канцелярії у Парсипані, Ню-Джерзі, у підшитих річниках, а також деякі роки є на мікрофільмах.

Повні тексти „Українського Тижневика" від 1996 до 2007 року доступні на інтернеті www.ukrweekly.com також і деякі примірники „Свободи": www.svoboda-news.com.

Крім того, цьогорічні примірники „Свободи" та „Українського Тижневика" є доступними, тимчасово безплатно, в інтернеті

Цифровий запис обидвох газет від самих початків – буде неоціненим проєктом для дослідників і науковців, як і для всієї української громади, бо запевнить свобіднішийдоступ до архівів обидвох видань. Ці цифрові записи архівів будуть доступними для університетів, бібліотек, наукових інституцій та усіх зацікавлених у світі.

Одначе, здійснення згаданого проєкту потребує подальшої значної фінансової підтримки, оскільки „Свобода" та „Український Тижневик", є неприбутковими виданнями.

Перша пожертва на здійснення згаданого проєкту надійшла від Наукового Товариства ім. Шевченка в сумі 15,000 дол., з Фонду Юрія Кузева.

„Свобода" та „Український Тижневик" шукають додаткових жертводавців для здійснення цифрових записів архіву обидвох видань.

АМЕРИКА І СВІТ

Президент Дж. Буш невдоволений Конґресом

ВАШІНҐТОН. — На пресконференції 29 квітня у Білому Домі, присвяченій проблемам економіки, Президент Джордж Буш поскаржився на демократів у Конґресі США за те, що вони бльокують його пляни вирішення проблем в енерґетичному та економічному секторах. Дж. Буш також скритикував Конґрес за відмову схвалити його пропозицію щодо видобутку нафти в Алясці. За словами Президента, це дозволило б значно збільшити нафтові запаси країни та знизити ціни на бензину. Демократи у Конґресі занепокоєні екологічними наслідками видобутку нафти в Алясці і вимагають запровадження інших заходів для пожвавлення економіки країни. *(„Голос Америки")*

Уряд США розпочав грошові виплати

ВАШІНҐТОН. — До поштових скриньок та банківських рахунків американців почали надходити чеки на суму від 300 до 1,200 дол., залежно від розміру родини та фінансової ситуації, які покликані стимулювати економіку США. Економісти сподіваються, що додаткові гроші американці витрачатимуть в крамницях. Опитування показують, що третина американців плянує відкласти ці гроші, а тим часом в крамницях нетерпляче чекають на покупців. Економісти підтверджують, що чимало американців значно змінили свої звички купування за останні 30 років. Також американці почали рідше харчуватися в ресторанах.на *(„Голос Америки")*

Б. Обама відступився від свого пастора

ВАШІНҐТОН. — Претендент на кандидата в президенти від Демократичної партії Барак Обама скритикував свого колишнього пастора Джеремію Райта за його критичні коментарі на адресу уряду США та щодо расових проблем в Америці. Б. Обама назвав його заяви такими, що призводять до розколу, і додав, що його стосунки з Дж. Райтом змінилися в порівнянні з тими, що були колись. „Я обурений цими коментарями і засмучений. Я є парафіянином Об'єднаної Церкви Христа з 1992 року і знаю пастора Дж. Райта майже 20 років. Людина, яку я побачив учора, зовсім не та, з якою я познайомився 20 років тому". Б. Обама намагається пом'якшити потенційні наслідки тих коментарів для вислідів вирішальних для нього праймеріз наступного тижня в Індіяні та Північній Каролайні. *(Бі-Бі-Сі)*

Ізраїль відкинув пропозицію „Гамасу"

ЄРУСАЛИМ. — Ізраїль відкинув пропозицію палестинського войовничого руху „Гамас" про неофіційне припинення вогню у Смузі Ґаза. 24 квітня „Гамас" передав єгипетським посередникам пропозиції щодо поступового перемир'я терміном на шість місяців – спочатку в Ґазі, а згодом на окупованому Західньому Березі, яке має бути запроваджено у разі, як Ізраїль зніме економічну бльокаду Ґази і припинить військові напади. Речник ізраїльського уряду назвав крок „Гамасу" намаганням виграти час, аби перегрупуватися й переозброїтися. Речник додав, що Ізраїль продовжуватиме діяти, аби захистити своїх громадян. Того ж дня ООН заявила про припинення гуманітарних акцій в Ґазі через брак пального для її транспорту. Санкції Ізраїлю, запроваджені для того, аби припинити ракетні напади „Гамасу", призвели до браку пального, але Ізраїль стверджує, що „Гамас" бльокує постачання. Понад 80 відс. населення Ґази залежить від гуманітарної допомоги, і ООН роздає харчі понад мільйонові осіб, серед яких багато дітей. *(Бі-Бі-Сі)*

Іран не відновлюватиме дипломатичних взаємин з США

ТЕГРАН, Іран. — Іран не відновлюватиме дипломатичних взаємин з США – до того часу, поки Вашінґтон не відмовиться від політики сили на Близькому Сході, заявив 25 квітня міністер закордонних справ Ірану Манучехр Мотакі. „Наразі встановлення взаємин з США не стоїть на порядку денному керівництва Ірану. Американці повинні зрозуміти, що політикою сили не можна керувати реґіоном Близького Сходу", – сказав М. Мотакі. На його думку, багато країн у світі усвідомили той факт, що США прагнуть „досягти цілей тільки завдяки своїй потужності". Дипломатичні взаємини між США й Іраном були розірвані в 1979 році, коли радикально налаштовані прихильники аятоли Рухоли Мусаві Хомейні штурмом захопили Посольство США в Теграні, оголосивши його „гніздом шпигунства і змов проти Ірану". Були захоплені 52 співробітники посольства, яких утримували в заручниках 444 дні. Головним каменем спотикання в ірансько-американських взаєминах залишається ядерна програма Теграну і політика Ірану відносно Ізраїлю. *(„Кореспондент")*

У. Чавес: „У XXI ст. ми поховаємо імперію"

КАРАКАС, Венесуеля. — У зв'язку з несанкціонованим проходом уздовж берегів Венесуелі авіоносця „Джордж Вашінґтон", президент цієї країни Уґо Чавес розкритикував Вашінґтон й пообіцяв поховати США в XXI ст. „Коли американці з'являються біля наших берегів зі своєю фльотою, то не треба забувати, що це відбувається в той час, коли ми разом з Бразилією створюємо Раду оборони Південної Америки", – заявив У. Чавес 25 квітня в промові, що транслювалася всіма телеканалами й радіостанціями Венесуелі. „У цьому столітті ми поховаємо стару імперію США й будемо жити з американським народом, як братнім, тому що понад 40 млн. її громадян живуть за межею бідности", – додав провідник Венесуелі. У. Чавес заявив також про те, що Латинська Америка вступила в нову еру, яка знаменується формуванням бльоку лівих сил, куди, за його словами, входять Арґентина, Болівія, Куба, Венесуеля, Еквадор, Нікараґуа, Чіле й Бразилія. Нагадаємо, раніше У. Чавес висловився за необхідність створення Південноамериканської Ради оборони, подібної до НАТО. Крім того, він закликав Організацію країн-експортерів нафти (ОПЕК) діяти в геополітичному ключі. Складність американсько-венесуельських взаємин показують також висловлювання Президента США Джорджа Буша, який зовсім недавно звинуватив венесуельського провідника У. Чавеса в провокаціях і марнуванні нафтових багатств Венесуелі для розпалювання антиамериканських настроїв і підтримки тероризму.*(„Кореспондент")*

Китай готовий до переговорів з представниками Далай-Лами

ПЕКІН. — Китай 25 квітня заявив, що готовий уже найближчими днями провести переговори з персональним представником тібетського провідника у вигнанні Далай-Лами. Це буде перша зустріч між офіційним Пекіном і представниками Далай-Лами від липня минулого року. Вона відбудеться після хвилі антикитайських протестів у різних частинах світу. Речник Далай Лами заявив, однак, що духовний провідник тібетців не отримував жодних офіційних листів з Пекіну, але будь-яка можливість для переговорів буде кроком у правильному напрямку. Світові провідники закликали Китай якнайшвидше поновити переговори з Далай-Ламою. Це оголошення частково зменшить тиск на китайський уряд перед Олімпіядою. *(Бі-Бі-Сі)*

Г. Карзай вцілів після нападу на військовій параді

КАБУЛ, Афганістан. — Президент Афганістану Гамід Карзай у телезверненні після нападу під час військової паради в Кабулі 27 квітня, на якому він був присутній, заспокоїв народ. Г. Карзай сказав, що сили безпеки провели арешти і що ситуація перебуває під контролею. Під час церемонії з нагоди 16-ої річниці повалення режиму, підтримуваного Радянським Союзом, пролунали постріли з автоматів та вибухи, і охоронці негайно забрали Г. Карзая, вивели з місця нападу послів США, Британії та військового командувача НАТО. Три особи, включно з одним афганським депутатом, загинули під час нападу і щонайменше 11 було поранено. Речник „Талібану" заявив про причетність руху до нападу в Кабулі. Напад не був спрямований проти президента Г. Карзая, але вони, буцімто, хотіли показати, як вони можуть отримати доступ до подібних заходів. Аналітики підкреслюють, що той факт, що бійці „Талібану" наблизилися до президента, має викликати стурбованість афганського уряду та міжнародної спільноти. *(Бі-Бі-Сі)*

Доповідь Посла України в Колюмбійському університеті

НЮ-ЙОРК. — 21 квітня 2008 року в Ню-Йорку Посол України в США Олег Шамшур виступив з доповіддю перед викладацькою та студентською авдиторією Колюмбійського університету. У своєму виступі Посол О. Шамшур окреслив головні зовнішньополітичні першочерговості української держави, а також докладно зупинився на питанні розвитку двосторонніх українсько-американських взаємин. Посол також відповів на численні запитання присутніх, що стосувалися сучасної внутрішньополітичної ситуації в Україні, її економічного розвитку, перспектив евроатлантичної та европейської інтеґрації України, вислідів Букарештської зустрічі НАТО, а також підсумків державної візити в Україну Президента США Джорджа Буша, що відбулася 31 березня-1 квітня. Захід було організовано за підтримки Програми українських досліджень Гаріманського інституту Колюмбійського університету. *(Генеральне консульство України в Ню-Йорку)*

Грузія звинувачує Росію

ТБІЛІСІ, Грузія. — Грузія звинувачує Росію в порушенні статуту ООН і закликає світову спільноту дати оцінку політиці Москви щодо Абхазії та Південної Осетії. З відповідною заявою виступило Міністерство закордонних справ Грузії. 25 квітня представник Міністерства закордонних справ Росії Валерій Кеняйкин не виключив можливости використання воєнної сили в Абхазії та Південній Осетії у випадку, якщо Грузія розпочне там воєнні акції. Державний міністер Грузії з питань реінтеґрації Темур Якобашвілі розцінив заяву, що пролунала з Москви, як аґресію, а заступник міністра оборони Бату Кутелія пообіцяв не залишити без відповіді жодний аґресивний крок з боку Росії. *(Радіо „Свобода")*

Неймовірний випадок інцесту у Австрії

ВІДЕНЬ, Австрія. — В Австрії 73-річний чоловік 28 квітня зізнався поліції, що понад 20 років силоміць утримував власну дочку в підвалі, мав з нею статеві зносини, і вона народила йому сімох дітей. Австрійська поліція повідомила, що чоловік, відомий як Йозеф Фріцель, розповів на допиті, як він спалив труп одного немовляти, що померло невдовзі після пологів. Інші діти, згідно з повідомленнями, жили закритими в підвалі без вікон. Губернатор району Амштетен Ганс Гайнц розповів, що мешканці підвалу були відрізані від світу. Новина викликала порівняння з іншим подібним випадком в Австрії, коли після восьми років полону на волю втекла викрадена Наташа Кампуш. *(Бі-Бі-Сі)*

У Китаї внаслідок зіткнення поїздів загинуло 70 осіб

ПЕКІН. — У понеділок, 28 квітня, 70 осіб загинуло та понад 400 отримали поранення під час аварії двох пасажирських поїздів у Східньому Китаї, які рухались на повній швидкості. Причиною була затримка одного з поїздів, до якої призвела людська помилка. За повідомленням державного аґентства Сінь Хуа, два високопосадовці були звільнені у зв'язку з трагедією. *(„Голос Америки")*

Альманах УНСоюзу – це спільна творчість

З деяким запізненням висловлюємо нашу глибоку вдячність читачам за відгуки про „Альманах УНСоюзу" на 2008 рік – з запізненням, оскільки листи все ще надходять, а хотілося зібрати й оглянути їх усі до одного, бо кожний, схвальний чи критичний, дорогий для нас своїм щирим словом і бажанням допомогти нам вести нашу справу щонайкраще, на такому творчому рівні, котрий зробить це наше щорічне видання і важливим, і корисним, і цікавим для усієї союзової громади.

Серед листів немало дуже докладних, з оцінками кожного тематичного розділу в альманасі, кожного окремого тексту. Наприклад, розлогу і вельми професійну рецензію на наше видання прислала **Лідія Корсун** з Лодаю, Ню-Джерзі, підкреслюючи інформативне значення вміщених у ньому матеріялів. Вона пише: „Якщо в хаті нема українських енциклопедій та довідників, не біда – збирайте на полицях щорічні альманахи Українського Народного Союзу, бо вони у великій мірі можуть їх замінити".

Це, звичайно ж, перебільшення, проте приємне для нас, бо авторка помітила особливість, яку ми вже впродовж декількох років свідомо розвиваємо: структуру кожного річника утворюють тематичні розділи, присвячені найважливішим історичним датам, подіям, іменам, а також сучасним явищам і процесам в житті України і світового українства. Розділи дозволяють системно і більш-менш вичерпно подавати матеріяли з обраних нами тем, тому й створюється враження деякої енциклопедичности.

Цю нашу послідовну лінію відзначає й **Любомира Мичковська** з Клівленду, Огайо, яка є не тільки читачем, але й автором пізнавальних літературознавчих статтей у нашій „Свободі". Найвище вона оцінює розділи „На Аскольдовій могилі – український цвіт...", присвячений 90-річчю бою під Крутами, і „Актуальна політика", зокрема статтю в ньому Оксани Пахльовської „Росія – не Европа".

Відгукуючись на наш заклик до читачів пропонувати теми, котрі можуть мати загальногромадський резонанс, Л. Мичковська пише: „Сподіваюся, що й наступного року в альманасі знайдемо не менш цікаві матеріяли з нашої історії та культурного життя, припускаю й очікую, що один з розділів буде присвячений 300-річчю битви під Полтавою, у зв'язку з цим прошу не забути про славетну трилогію Богдана Лепкого „Мазепа".

Матеріяли розділу „Актуальна політика" вважає „дуже вчасними" **Іван Даниленко** з Сомердейлу, Ню-Джерзі, бо вони „ розвіюють міти про уявне благополуччя в Росії і водночас балянсують дефіцит інформацій на цю тему в українських мас-медія, які – вслід за російськими ЗМІ – часто заповнені банальними історіями то про Ю. Тимошенко, то про В. Ющенка, то про ще когось, то про всіх разом".

Чи не найбільше думок і почуттів викликав розділ „Ді-Пі – острівці повоєнного українства", і це зрозуміло, адже в нашій великій союзовій родині багато людей перейшло через ті острівці і зберігають у пам'яті та душі той час і унікальний життєвий досвід, набутий тоді. Назавжди він залишиться цінним і для наступних українських поколінь, котрі приходять на світ Божий поза Україною.

„Спомин Миколи Касіяна про тріюмф українського футболу на діпістській Олімпіяді в 1948 році нагадав дещо й мені, – пише у своєму відгукові **Мирон Крамарчук** з Мінеаполісу, Мінесота. – Я мав нагоду бути на двох змаганнях. Перші – на місцевому стадіоні в Ляндсгуті, де був наш український табір. Українці грали проти югославів, то була команда високої спортової кляси і називалася „Білий орел", вона повним своїм складом вирвалася з пазурів вождя Тіта й одержала статус Ді-Пі. Мене кортіло побувати на цих змаганнях, бо в українській команді виступав Міклльош, якого я знав ще з львівської „Украіни", але ніколи не бачив у грі. У тих других змаганнях наші грали проти поляків в Авґзбурзі. Мій стрийко Василь організував спеціяльний автобус, а для мене залишив „місце" на східцях, та мене це не знеохотило, бо за це „місце" я не платив. Змагання закінчилося нічийним вислідом, але симпатики не сумували, дорогою додому звучали пісні. От уже не пригадую, чи співали „Мені ворожка ворожила...".

До дуже цікавих, гідних окремого опублікування – на жаль, наш тижневик не має такої можливости – належить і відгук нашого читача й автора **Володимира Колюбінського** з Фініксвилу, Пенсильванія. Він пише: „У розповіді Левка Хмельковського „1918 рік, загибель ескадри – як це було насправді?" я натрапив на ім'я Святослава Шрамченка, який після війни проживав у таборі переміщених осіб в Ельванґені, в Німеччині. Кожний ще живий колишній мешканець табору напевне пригадує собі статечну постать капітан-лейтенанта (Л. Хмельковський подає за даними 1918 року – лейтенанта), у військовій уніформі, з нерозлучною люлькою. Саме на його штабному кораблі „Юрій Побідоносець" і з його участю 29 квітня 1918 року піднято на Чорноморській фльоті український жовто-блакитний прапор. Пригадую, як ми в таборі на знак пошанування цієї історичної події відзначали у квітні Свято українського моря, з участю капітан-лейтенанта С. Шрамченка – одного з творців української державности...Такі відзначення продовжувалися пізніше у Філядельфії, де проживав і де помер капітан-лейтенант С. Шрамченко".

В. Колюбінський дуже тепло говорить про спогади двох відомих американських професіоналістів – математика д-ра Романа Воронки („Дитинство на плянеті Ді-Пі") і політолога д-ра Тараса Кузя, професора університету Джорджа Вашинґтона („У пошуках минулого"). „Мені було дуже приємно вперше зустріти д-ра Тараса Кузя у Філядельфії, в Українському освітньо-культурному центрі, де він виступав з доповіддю про напружену політичну ситуацію в Україні, – приємно, бо, проживаючи у Галіфаксі в Англії, я добре знав його батька, Йосифа Кузя. Міг би він гордитися тепер своїм сином, що виступав перед нами такою бездоганною українською мовою, хоч мати його – італійка...", – пише наш автор.

Судячи з листів, розділ про бій під Крутами сподобався **Зюні Мартинець** з Глен-Спею, Ню-Йорк, **Ксені Кучер** з Ворену, Мишиґен, спогади д-ра Р. Воронки, Т. Кузя, М. Касіяна, О. Коновала схилювали **Любу Гуралечко** з Юніону, Ню-Дзерзі, (вона буквально пише – „припали до серця, бо в маленькому Романові побачила свого молодшого брата Омеляна"), **Руту В. Галібей** з Вестчестеру, Ілиной, **Галину Василенко-Кебало** з Савт-Віндзору, Конектикат, **Петра Лаголу** з Плей-Сити, Огайо, **Богдана Бродина** з Понд Еді, Ню-Йорк.

На думку **Віри Левицької-Кейнс** з Елкінз-Парку, Пенсильванія, до найкращих в альманасі належить стаття О. Пахльовської „Росія – не Европа". **Василя Рабарського** зацікавила стаття про Галич, бо він народився в тому краї.

Наша 85-річна читачка **Євгенія Ковальська** з Луїсвилу, Кольорадо, поділилася з нами глибокими думками, які викликала в неї стаття Олександра Крамаренка „Геноцид-33 у сучасному вимірі".

Докладний і дуже прихильний відгук на опубліковані в річнику матеріяли, зокрема на розділ „Актуальна політика", прислав колишній редактор „Свободи" **Володимир Левенець**, який тепер мешкає з родиною у Ворені, Мишиґен.

Мову альманаху, за її доступність, позитивно оцінюють **Дарія Гошуляк** з Торонто, Канада, **Стефан Палилик** з Глен-Спею, Ню-Йорк, **Микола Лилак** з Рочестеру, Ню-Йорк, **Олександер Діберт** з Монтерею, Каліфорнія, **Роман Заяць** з Чикаґо, Ілиной, **Катерина Кричевська-Росандич** з Монтен-В'ю, Каліфорнія, **Роман Свистун** з Норт-Порту, Фльорида.

Критичні зауваження передусім стосуються дрібного шрифту текстів: старшим людям їх нелегко читати, і ми це обов'язково візьмемо до уваги.

У декількох відгуках знаходимо думку, що матеріяли в альманасі повинні бути якомога коротшими, тоді їх можна більше вмістити й тематично урізноманітнити. Будемо пробувати робити це, хоч нашим критерієм і надалі залишиться не обсяг статтей, а тільки їхня якість.

Анна Пищимуха і **З. Мартинець** переконали нас, що вірш „Пом'янімо!", вміщений у розділі „Пам'ятаймо про Великий голод!", має автора – ним є Валентин Боковський. Вірш в оригіналі довший на декілька рядків, їх нам прислали обидві читачки. Дякуємо!

Низку відгуків викликав, як і в минулі роки, вміщений на початку альманаху „Церковний календар". Деякі читачі знову й знову радять нам не вміщувати його більше: мовляв, альманах – видання світське, а не релігійне. Окрім цього арґументу, **Іван Білик** з Бафало Ґров, Ілиной, вважає помилкою, що в календарі подано дві колонки – „Ю" і „Г" (тобто дні свят за старим, юліянським, календарем, і за новим, григоріянським). „Літера „Ю" зверху є зайвою, а друга колонка з написом „Г" зовсім не потрібна", – пише І. Білик, керуючись, очевидно, шляхетною ностальгією за єдиним для всіх українців календарем.

До самої форми поданого в альманасі „Церковного календаря" ми не причетні, бо дістаємо його в готовому електронному вигляді від Отців-василіянів. Але погоджуємося з автором: ця форма недосконала і викликає непорозуміння від самих перших дат під „Ю", і „Г", бо треба здогадуватися, що „19" під „Г" – це день грудня минулого року.

Чимало читачів припускає, що наші альманахи добре сприймалися б Україні. Під цим оглядом нас дуже втішив своїм листом шановний автор „Свободи", Заслужений артист України **Ростислав Василенко**, який переслав до України чотири примірники альманаху. Він пише: „...Вдячні будуть тернопільчани – два пішло в Козову, один в Підгайці, а один піде або в Київ, або Донецьк. Володимир Шкільний, що п'ять років диригував тут церковним хором, тепер є директором школи у Козовій, він дуже дякує за альманахи і просить висилати їх у майбутньому, як буде змога. Цей річник, з огляду на розділи про Крути і Голодомор, буде там особливо цінний...".

А **Ія Василенко** у своєму відгуку каже, що альманах УНСоюзу на 2008 рік – „найцікавіший за всі попередні".

На доказ, що це справді так, **д-р Роман Ричок** з Мейплвуду, Ню-Джерзі, прислав цілу рецензію, докладно проаналізувавши в ній майже всі вміщені в альманасі матеріяли й високо оцінивши більшість з них. Й ось його прикінцевий висновок: „Усім, хто цікавиться давнім і недавнім минулим нашого народу, визначними людьми, які своєю діяльністю збагатили українську культуру чи суспільну думку, хто небайдужий до мистецтва, спорту і подорожей, раджу придбати цей альманах – один з найкращих з досі виданих".

Вдячні за таку оцінку, вона нас заохочує до праці.

Закінчуючи цей огляд, закликаю читачів до участи у творенні наступного річника. Перший його розділ плянуємо присвятити 70-річчю Карпатської України, тому будемо дуже вдячні, одержавши від вас спогади, пов'язані з Закарпаттям.

Петро Часто

Чи відбудеться Евро-2012 в Україні?

18 квітня 2007 року під час голосування щодо проведення Чемпіонату Европи з футболу 2012 року вісім з 12 членів виконавчого комітету Союзу европейських футбольних асоціяцій (УЕФА) віддали перевагу Україні та Польщі. Спершу це викликало в Україні велике піднесення, але згодом і влада, і провідники футболу відчули заклопотаність: чи готова Україна до такої міжнародної імпрези?

Змагання мають відбутися в Києві, Львові, Донецьку і Дніпропетровську. Ці міста повинні мати не тільки досконалі стадіони, а й добрі готелі, міський транспорт, забезпечити перевезення великої маси людей літаками, поїздами, міжміськими автобусами, подбати про харчування і медичне забезпечення, дозвілля гостей і своїх мешканців, а також про їхню безпеку. Мало що з того мали чотири „футбольні" міста. Про це відверто сказали представники УЕФА, які відвідали Україну. Стадіон „Олімпійський" у Києві мав тільки назву олімпійську. Передовсім перешкодою був торговельний центр, за знесення якого власникові пообіцяли 50 млн. грн. відшкодування. Але він на це не погодився. Фанати футболу погрозили розбити той центр кувалдами. Погроза допомогла. За станом летовищ Україна відчутно поступалася Польщі, особливо за придатністю злетно-посадкових смуг. Потреба в готелях міжнародної кляси у чотири-п'ять разів була вищою від наявности. Не задовольняли вимог автомобільні шляхи. Мережа міського транспорту була ніби задовільною, але стан рухомого парку залишав бажати кращого.

Провід УЕФА застеріг, що чемпіонат можуть і відібрати в України. Тоді у Києві „заворушилося". В грудні 2007 року керівником Національної аґенції України з проведення Евро-2012 був призначений Євген Червоненко, який до цього керував Запорізькою областю. В січні організаційний комітет очолила Юлія Тимошенко, її заступником став Григорій Суркіс. Вирішили з державного бюджету виділити на проведення Евро-2012 в Україні 15 млрд. грн. Лютий було оголошено останнім місяцем приготувань і початком конкретної праці. Приготувати стадіон у Києві доручили фахівцям з Тайваню. До футбольних проблем долучився Президент України Віктор Ющенко. 22 квітня у Львові він скликав нараду посадників українських і польських міст, причетних до Евро-2012, на якій утворено спільну раду для координації дій. В цьому році її очолюють посадник Львова Андрій Садовий і президент Варшави Анджей Цудак.

Коли пили шампанське на честь цієї події, таця з келихами впала з рук кельнера. В. Ющенко зауважив, що це – на щастя.

Першим рішенням ради стало схвалення проєкту залізниці від Перемишля до Львова европейської ширини в межах Паневропейського транспортного коридору Дрезден-Вроцлав-Краків-Львів. Визначено й інші пріоритетні завдання.

18 квітня Стратегічна рада УЕФА на засіданні в Швайцарії, після доповіді Г. Суркіса, змінила неґативне наставлення до України і визнала, що підготування до чемпіонату зрушило з „мертвого пункту" і в цій справі є поступ. Водночас вирішено в червні провести нову перевірку стану справ, зокрема приготування стадіонів та інфраструктури „футбольних" міст. До 5 травня має бути складений проєкт програми розвитку наземного транспорту з використанням можливостей Польщі. Україні запропоновано міжнародну допомогу щодо Евро-2012.

Наступне засідання Стратегічної ради УЕФА відбудеться 27 червня. Міжнародні і вітчизняні знавці справи підкреслюють, що цей день стане „моментом істини" для України. Футбольні вболівальники не втрачають надії, що европейський футбол прийде в Україну і допоможе її командам вийти на вищий рівень міжнародних змагань, який досі був лише мрією.

ТРАВЕНЬ В НАШІЙ ІСТОРІЇ...

Останній гетьман України

У травні 1746 року 18-річний Кирило Розумовський був призначений президентом петербурзької Академії наук. Імператриця Єлизавета посватала за нього свою внучату сестру Катерину Наришкіну, яка одержала величезний посаг: кілька десятків тисяч кріпаків, будинок в Москві, підмосковні села. Сільський український юнак став однією з провідних персон Росії, а недовзі був призначений останнім гетьманом Лівобережної України.

К. Розумовський (1728-1803) походив з родини козака Григорія Розума. Його зростання стало можливим завдяки його братові Олексієві Розуму (1709-1771). Обидва народилися на хуторі Лемеші (нині село Козелецького району Чернігівської обл.). У 1731 році російський полковник Ф. Вишневський, котрий проїздив цим селом, почув чудовий голос юнака, забрав його до Петербургу, де той одразу потрапив до хору при царському дворі. Невдовзі молодого красивого співака покохала царівна, що й визначило його подальшу блискучу кар'єру.

Через кілька років, вже під прізвищем Розумовського, він став управителем двору і маєтків царівни, а після її коронації, в 1742 році одержав звання обер-єгермейстера і ряд маєтків у Росії та в Україні. Колишній пастух і співак придворного хору став одним з найвищих сановників Російської імперії, шлюбним чоловіком імператриці.

Під протекцією свого старшого брата К. Розумовський вирушив за кордон, де в Берліні навчався у знаменитого математика Леонарда Ейлера, слухав лекції у Ґданську, Кеніґсберзі, Данціґу, побував у Франції, Італії, вивчаючи німецьку, французьку й латинську мови, географію, універсальну історію тощо.

15 червня 1744 року обидва Розумовські були зведені у статус графів Російської імперії. Українська старшина, запрошена на весілля К. Розумовського, порушила клопотання перед царським урядом про відновлення гетьманства в Україні. В Сенат надійшов відповідний царський указ, підписаний 5 травня 1747 року.

Відновлення гетьманства імператриця Єлизавета пов'язала з особою К. Розумовського, котрого й призначала гетьманом. Новообраний гетьман 13 березня 1751 року склав присягу на вірність імператриці, яка вручила йому гетьманські клейноди. К. Розумовський за 14 років свого гетьманування приїздив в Україну лише кілька разів на короткий час. Постійним місцем його перебування залишалися Петербург і Москва. Втім, проживаючи в столичних містах, він не забував про українські справи: домігся скасування поборів з місцевого населення, митниць на порубіжжі України з Росією.

Однак, у пляни царського уряду не входило самостійне правління українського гетьмана. Права гетьмана поступово обмежувались. У березні 1761 року із відання гетьмана вилучено Київ, всіх козаків наказано вивести з міста і оселити на лівому березі Дніпра.

Нова цариця Катерина II запропонувала К. Розумовському добровільно зректися гетьманства, що той і зробив без усякого супротиву. 10 листопада 1764 року вийшов царський указ про ліквідацію гетьманства. Того ж дня К. Розумовський одержав чин генерал-фельдмаршала, пожиттєве гетьманське жалування, а також Гадяч з навколишніми селами, Биківську волость і палац в Батурині. Багатий посаг дружини, величезна спадщина старшого брата Олексія, даровані маєтності від Єлизавети та Катерини II поставили К. Розумовського врівень з найпершими багатіями Російської імперії.

Позбавлений гетьманства, він тривалий час перебував за кордоном, жив у Петербурзі, Москві. Лише 1794 року переїхав на постійне проживання в Батурині. Похований у церкві, відбудованій ним на руїнах мазепинської церкви, зруйнованої під час розгрому Батурина у листопаді 1708 року Олександром Меншиковим.

Л. Хм.

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

Головний редактор – Рома Гадзевич

Редактори: Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

FOUNDED IN 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510

E-mail: svoboda@att.net Website: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

Передплата на рік $55.00, на півроку – $35.00. Для членів УНСоюзу $45.00 річно, на півроку – $30.00. За кожну зміну адреси – $1.00.

Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda".

Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ"

Адміністратор	– Володимир Гончарик	(973) 292-9800 дод. 3041 e-mail: ukradmin@att.net
Керівник відділу оголошень	– Марійка Осціславська	(973) 292-9800 дод. 3040 e-mail: adsukrpubl@att.net
Передплата	– Марійка Пенджола	(973) 292-9800 дод. 3042 e-mail: ukrsubscr@att.net

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Мій родич пише: „А ми мовчимо"

Більшість з нас на еміґрації турбується складними процесами відбудови Української держави. Знавці та науковці аналізують події в Україні за певними критеріями; пересічні люди оцінюють їх з простішим підходом до проблем, стараючись зрозуміти хід подій та їх далекосяжні наслідки. Не менш важливо і цікаво прислухатись до голосів свідомих, українських людей там, збагнути їхні настрої і думки.

З цієї причини хочу процитувати декілька думок з листа мого двоюрідного брата. Це особа трохи вище середніх років, з технічною освітою, надзвичайно працьовита, діяльна в громадських товариствах на Волині, син священика. Лист писаний в грудні минулого року, а дійшов в лютому цього року. Подаю декілька витягів з нього.

„Останнім часом, особливо після виборів, коли пляни Москви не здійснилися і партія Януковича програла, відчувається шалений тиск з усіх боків на Україну. Ще вибори не закінчились, а росіяни заявили про перегляд ціни на газ, а потім збільшили на 30 відс. Тут цікава деталь, що для потреб населення... нам вистачає свого газу з власних джерел. То чому маємо розраховуватись задля збагачення якогось магната з Росії? Видно, то все так закручено і, можливо, давно продано, що розплутати цей клубок важко. Тепер росіяни застогнали на весь світ... про наростання утисків проти них в Україні, що їхню мову притісняють і школи закривають, а особливо, що відчуває тиск московська Церква.

Все це суща брехня! Перевертні, попи московські, творять, що хочуть, – захоплюють церкви, мають всі пріоритети, особливо на сході України, у своєму розвитку. В Києві вони почуваються, як карасі в сметані. При ремонті Києво-Печерської Лаври спричинили обвал печер, нагло вигнали працівників музею Лаври. Будують нові монастирі. З монастирів Києва і Почаєва, ...монахів-українців вивезли в Росію, а сюди привезли росіян, молдаван та інших, щоб не робили бунту. Школи ні однієї не закрили, і російською мовою на сході „хохли" як розмовляли, так і розмовляють. От так би вчились нашому Президентові.

В Росії ні однієї української школи. Єдина бібліотека була в Москві, і та доживає останні дні. Поставили директорку, яка має конкретне завдання – знищити її, а ми мовчимо. Росіяни ловлять рибу в морях біля України – мовчимо. Вони добувають нашу нафту і газ біля берегів України – ми мовчимо. Маяки, всупереч рішенню суду, не віддають. Фльота з Севастополя і не думає платити оренду і забиратись.

Ще одна претензія – що на державному рівні поступово визнаються вояки ОУН і УПА воюючою стороною. Але ж вони бились на своїй території і воювали з окупантами! Чому так болить це за кордонами нашої держави? Та, мабуть, тому, що доведеться засудити дії тих, хто нищив українців, забрати в них великі пенсії та пільги. В той же час Росія визнала вояками і простила зраду армії Власова, яка воювала на боці німців проти совєтської Росії. Дивна правда.

Володимир Яворівський в своїх виступах (мова про його радіопрограми – О. Б.) наводить приклад японського історика Куруями, який вивчив українську мову і вивчив історію України. Він прийшов до висновку, що геноцид українського народу тривав постійно, скільки була радянська влада, і голодомори (три) були постійним проявом „мудрої, ленінської політики". У нас нічого не було вдосталь, завжди був якийсь дефіцит. Ходили анекдоти, що жити буде нецікаво, як не буде дефіциту. Зараз картина інша, є свої недоліки, але вірю, що будуть зрушення на краще. Недаром Юлі так не хочуть оліґархи, але тим самим спротивом вони додають їй голосів на майбутніх президентських виборах. Народ вже стомився чекати і слухати бредні можновладців...".

Оксана Бакум,
Гайленд, Ню-Йорк

Зберігаймо культурну спадщину

Що і як зробити з українськими виданнями, здійсненими у США і Канаді впродовж 1945-2005 років?

Коли досліджувати історію еміґраційних поколінь, то вона особлива. З кожним новим поколінням глибшали зв'язки з американсько-канадським світом, і, водночас, близькою і рідною залишалася Україна, земля батьків, дідів і прадідів. Моє покоління одержало від попереднього покоління інтелектуальну, духовну, культурну і матеріяльну спадщину, до якої ми передамо наші матеріяльні здобутки, призначені синам і донькам. Але більшість з них не є зацікавлена в збереженні і продовженні нашого духовного і культурного життя. Я знаю це з власного прикладу, з життя моїх друзів, приятелів і ширшої громади.

Під час нашого активного життя ми нагромадили багаті бібліотеки українських видань, і якщо ми не передамо ці видання до бібліотек в Україні, то вони будуть знищені. Уявіть собі, як буде добре, коли дослідники історії в бібліотеках Києва, Полтави, Львова, Чернівців, і навіть моєї дорогої Коломиї знайдуть ці видання!

Для збереження цих видань ми мусимо, поки це можливо, налагодити можливості передання. Я зацікавлений цією справою і був би вдячний почути думку від інших. Моя адреса: Roman J. Lysniak, 15 Leverich St., Hempstead, NY 11550-5129.

Роман Я. Лисняк,
Гемпстед, Ню-Йорк

Будуємо церкву

Громада Різдва св. Івана Хрестителя Української Автокефальної Православної Церкви в місті Смілі Черкаської єпархії звертається з проханням допомогти побудувати у нашому місті храм для задоволення духовних потреб парафіян. У 1930-их роках в Смілі були храми УАПЦ, але більшовики їх знищили. Місцева влада надала нам напівзруйнований будинок колишнього дитячого садка, котрий ми пристосували для Богослужінь. Ми вже багато зробили для побудови храму: добилися виділення ділянки в центрі міста, виготовили проєкт споруди, заклали фундамент. Вже дуже багато коштів пішло на це.

Просимо вас допомогти нам побудувати храм Божий, і ваші імена золотими буквами будуть викарбувані при вході у Храм. Сподіваємося на вашу підтримку. Адреса: вул. Кам'янська, 15, Сміла, Черкаська обл., 20709 Ukraine. Електронна пошта: o.muhail@mail.ru.

Владика Іларіон,
Єпископ Черкаський
і Кіровоградський

Відлуння громадського життя – в листах до редакції

Весна, як завжди, надихає поетів до творчости, тому в редакційній пошті не бракує весняних, святкових поетичних творів. **Надія Брояка** з Філядельфії переслала до „Свободи" поему Миколи Герасимчука „Мудрість", яку автор присвятив своїй матері. Н. Брояка пише: „Микола Герасимчук має чудовий голос, належить до чоловічого хору „Прометей" і до нашого церковного хору, разом з дружиною Людмилою. Це дуже мила, мудра і здібна людина". Його поема починається з таких рядків:

Життєва мидрість –
це основ основа,
Життя прожить –
не поле перейти.
Чому ж та мудрість
в сивину приходить,
Коли між нами спалені мости?
Та вже нічого не змінити:
На небосхилі згасла не одна зоря...
Якби не та зоря,
моя б не засвітилась,
Це буду пам'ятати завжди я.

Василь Шляхтич з Польщі надіслав добірку своїх віршів, у якій є окремі поетичні знахідки. Наприклад, така алітерація: „Вишня своїм квітом славить Всевишнього. Нове настає. А Той, що над світом майбутнього і колишнього, Він завжди є".

Надійшли вітання від авторів і читачів тижневика. Теплі великодні побажання надіслали директор Міжнародного інституту освіти, культури та зв'язків з діяспорою **Ірина Ключковська** зі Львова, директор Інституту дослідження української діяспори **Алла Атаманенко** з Острозької академії, **Рома та Ігор Гайди, Федір Швець** з Розвілу, Каліфорнія, **Тетяна Будар** з Бережан, Тернопільська обл., та інші.

Д-р Василь Рождественський в листі „Всеголосність" досліджує походження цього слова і пише, що всеголосність в Україні зникла після загибелі Георгія Ґонґадзе та ще кількох чільних людей молодої держави, після спроби отруєння Віктора Ющенка. Було б добре, вважає В. Рождественський, якби до США приїздили політики, діячі наукових, мистецьких медичних та інших установ і доброю англійською мовою розповідали американцям про те, що діється в Україні.

Євгенія Ковальська з Луїсвілу, Кольорадо, знайшла в своєму архіві і вислала до тижневика заяву українських письменників, яка була опублікована в 1996 році, але не втратила актуальности і тепер. У ній йдеться про реваншистські потуги прокомуністичних сил України.

Микола Глуз з Ріеки, Сербія, прислав статтю д-ра Зорана Милошевича „Від малороса до українця", яку помістила газета „Велика Сербія" в грудні 2007 року. Автор досліджує у ній походження слів „Малоросія" і „Україна".

Филип Трач з Лейквуду, Огайо, побачив у виданому в СРСР 1960 року путівнику „По Кремлю" фотографію царського вінця – „Шапки Мономаха" і написав з цього приводу, що ця коштовність була викрадена з київського музею і потайки вивезена до Москви, то треба подбати про її повернення до Києва.

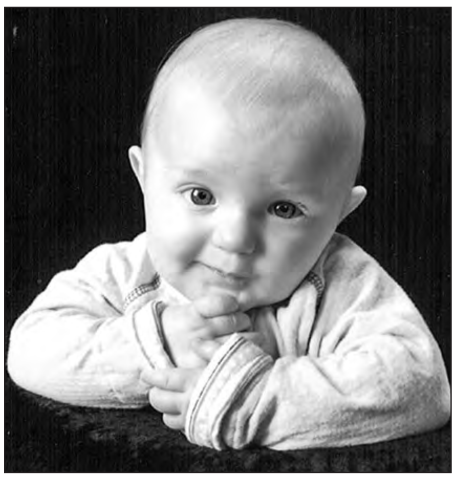
Голова Київської міської організації Спілки української молоді (СУМ) **Володимир Мозговий і Є. Пономаренко** з Харківської крайової організації СУМ пишуть до редакції про антиукраїнську кампанію у Харкові, де недруги України безчещують пам'ятник воякам УПА і вимагають його усунення.

Українські громадські організації інформують про початок приготувань до відзначення Дня незалежности України. З цього приводу утворено комітет у Філядельфії – представники 33 організацій стали його членами, пишуть голова комітету **Методій Борецький** і секретар **Петро Клюк**. Свято відбудеться 23 серпня в Українському освітньо-культурному центрі.

В штаті Конектикат з ініціятиви 108-го відділу Союзу українок Америки утворено комітет з відзначення 75-ої річниці Голодомору 1932-1933 років в Україні, яке розпочнеться 17 травня. Будуть відслужені панахиди, відбудуться поминальна програма і концерт, а також передання „Незгасимої свічки" – смолоскипа пам'яті, який переходить з країни до країни. Про це написала голова комітету **Лідія Хома.**

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Нові члени УНСоюзу

Микола-Стефан Якубович, син д-ра Марти та д-ра Олександра Якубовичів з Бродвю Гайтс, Огайо, – новий член 358-го Відділу УНСоюзу. Свого внука забезпечили бабуся Дарія та дідусь д-р Олександер Якубовичі.

Катя-Олександра Ніршл, доня д-ра Олександри (Голубець) і д-ра Дейвида Ніршл, – нова членка 358-го Відділу УНСоюзу. Свою внучку забезпечили бабуся Мирослава та дідусь д-р Зенон Голубці.

Юліян-Зенон Голубець, син Талі та Ореста Голубців з Сінсінаті, Огайо, – новий член 358-го Відділу УНСоюзу. Свого внука забезпечили бабуся Мирослава та дідусь д-р Зенон Голубці.

Ореста-Анна Голубець і Руслан Олекса Голубець, діти Галини (Кузишин) і Лева В. Голубців з Норвок, Конектикат, – нові члени 358-го Відділу УНСоюзу. Своїх внуків забезпечили бабуся Мирослава та дідусь д-р Зенон Голубці.

З’ЇЗД СЕНЬЙОРІВ УНСОЮЗУ

Неділя 8 – 13 червня, 2008 р.

Тиждень Сеньйорів на Союзівці

Шановні Пані і Панове!

Заохочуємо Вас замовляти місця на Союзівці на З'їзд Сеньйорів!

З'їзд відбудеться у нашій гірській оселі **СОЮЗІВКА**, від неділі вечером, 8 червня включно з перекускою та вином до п’ятниці, 13 червня включно зі сніданком. Реєстрація – неділя та понеділок ранком.

Побут на Союзівці включає: 5 нічлігів, харчування, бенкет, податки та чайові, доповіді та розвагові програми. На бенкет заохочуємо приходити у вишиванках. Також просимо привезти різні датки на ліцітації, весь дохід з ліцітації призначений на Клюб Сеньйорів.

Члени УНС	одна особа – $425,	дві особи в кімнаті по $355 кожна
	один вечір за одну особу – $100,	дві особи в кімнаті по $82 кожна
Не-члени УНС	одна особа – $475,	дві особи в кімнаті по $373 кожна
	один вечір за одну особу – $110,	дві особи в кімнаті по $90 кожна

Сам бенкет і програма $35 від особи.

Просимо реєструватися на Союзівці вчасно. **Тел.: (845) 626-5641**

Зорганізовуйте автобуси з вашої місцевости. Контактуйтеся з місцевими клюбами сеньйорів. За дальшими інформаціями просимо звертатися до Оксани Тритяк на тел.: (973) 292-9800 дод. 3071

Тиждень Клюбу Сеньйорів є приємним, цікавим і головно доступним!

ГОСТЯМ РАДІ!

Пам'ятаймо про Голодомор 1932-1933 років в Україні

Реквієм став пам'ятною подією в житті Ізраїлю

Співає Народна артистка України Ніна Матвієнко.

Світлана Глаз

ЄРУСАЛИМ. – В столиці Ізраїлю відбулася прем'єра „Реквієму за померлими з голоду в 1932-1933 роках" – слова Дмитра Павличка, музика Євгена Станковича, виконавці – Національна заслужена академічна капеля України „Думка" (хормайстер Євген Савчук) та Єрусалимська симфонічна оркестра. Солісти – Ніна Матвієнко і Тарас Штонда, дириґент – Заслужений діяч мистецтв України Володимир Сіренко.

Напередодні прем'єри в Посольстві України в Ізраїлі відбулась прес-конференція, в якій взяли участь міністер культури та туризму України Василь Вовкун, Д. Павличко, українські історики. Ізраїль став першою країною з п'ятнадцяти, де з ініціятиви Президента України Віктора Ющенка відбудуться такі вшанування пам'яті померлих з голоду. Серед них – США, Канада, Бельгія, Австрія, Німеччина. Немає лише Росії.

Прес-конференція, на яку прийшли журналісти кількох ізраїльських російськомовних телекомпаній та газет, проходила... російською мовою, що, на мій погляд, призвело до втрати певної духовности, притаманної лише українській мові. Як тут чужою мовою скажеш:

Благословенний труд
Для щастя і добра –
Хліботворящий люд
На берегах Дніпра...

Як донесеш до слухачів весь біль власного серця за мільйони невинно померлих, ненароджених, за сплюндровану землю, за небажання українських політиків і тепер визнати, що Великий голод в Україні був і що він був організований. В. Вовкун теж відчував певну незручність, і коли торкався найболючішого – дитячої смерти – переходив на українську мову. Міністер зокрема сказав:

– Тема Голодомору в Україні в совєтські часи була забороненою, і я радий, що сьогодні ми можемо про це говорити відверто, маємо можливість записувати свідчення очевидців, і вони про це не бояться розповідати, видавати книги, монографії про голод, а таких уже більше ста. І ось, дякуючи нашому Президентові Вікторові Ющенкові, ми виходимо на міжнародний рівень. Ми хочемо, щоб світ почув правду про найстрашнішу гуманітарну катастрофу, яку спричинив власний уряд проти власного народу – народу України, який завжди жив гордо, гідно, працьовито. І непокірно, що й стало головною причиною тоталітарного знищення української нації методом голодної смерти в 1932-1933 роках.

Для прем'єри „Реквієму" ми обрали Ізраїль, де ще живі люди, які пережили катастрофу европейського еврейства. Народ, який сам зазнав такого лиха, повинен зрозуміти горе іншого народу. Доктор історичних наук, проф. Юрій Шаповалов розповів журналістам про свідчення чужоземних дипломатів, політиків, письменників, які в 1932-1933 роках працювали чи подорожували Україною, а потім написали про це в своїх країнах. Італійський консул у Харкові Серджо Ґраденіґо писав, відвідавши Україні 31 травня 1933 року: „Шляхом безжальних конфіскацій (про які я неодноразово повідомляв) московський уряд влаштував не те, що голод, бо це мало сказати, а повний брак будь-яких засобів до існування".

На прес-конференції історики продемонстрували таємну інструкцію, видану для істориків Росії з висвітлення Голодомору в Україні. У ній говориться, що добирати приклади потрібно так, аби вони свідчили, що голод був спрямований перш за все проти росіян, які мешкали на території України, а не проти українців.

Про те, як і коли виникла ідея написати „Реквієм" Д. Павличко:

– Цей твір написаний ще в 1990 році, коли я був готовий сказати людям своє слово про Голодомор. За Геродотом, Господь українському народові скинув з небес лук, а не меч, і лейтмотив цього твору в тому, що український народ був завжди слухняним народом. І те, що трапилося з нацією, – страшна трагедія. Як це могло статися? Двадцять вісім районів родючих земель, оточених совєтською армією. У 1932-1933 роках були відстріляні всі собаки і коти, аби навіть цим люди не могли врятуватися від голодної смерти. На жаль, були родини, які заради життя старших дітей вбивали

(Закінчення на стор. 12)

Українська жінка на тлі Голодомору

Нижче вміщуємо найістотніші витяги з промови, яку виголосила голова Комітету людських прав, член Конґресової комісії з дослідження Великого голоду в Україні 1932-1933 років Уляна Мазуркевич на Святі Жінок-героїнь.

...Упродовж нашої сумної національної історії українська жінка відігравала велику ролю в житті свого народу. Для неї її сім'я та нація були єдиним поняттям, яке охоплювало охорону родини, своїх дітей і також захист своєї нації.

Відомо, що в СРСР інформація про Голодомор в Україні перебувала за сімома замками. Очевидці Голодомору вимирали, а з ними — і жива історія тих страшних подій. Треба було зберегти цю пам'ять. Завдяки патріотичній ініціятиві Ігоря Ольшанівського українська діяспора в Америці почала посилене "lobby" щодо створення Голодової комісії в американському Конґресі.

У 1986 році Конґрес ухвалив рішення створити „United States Commission on the Ukraine Famine". Мандатом Комісії було збирання всіх даних і відомостей про голод в Україні в 1932-э933 роках.До складу Комісії увійшли два сенатори, п'ять конґресменів, головний хірург США, представник Білого Дому та шестеро публічних членів так комітету, котрий був призначений Конґресом. Я мала велику честь працювати в тій Комісії. Директором її був д-р Джеймс Мейс.

Комісія переслухувала свідків Голодомору. Ці свідчення відбувалися у федеральних судах по великих містах Америки. У Філядельфії свідчили 57 свідків, які пережили це страхіття. Таким чином Комісія перевела переслухання й інтерв'ю з понад 200 свідками. Було зібрано понад 2,000 сторінок свідчень. Одним з відомих науковців, який свідчив про Голодомор, був американський історик Роберт Конквест, що написав книжку „Жнива смутку" („Harvest of Despair").

Голодомор 1932-1933 року – це період з квітня 1932 року до кінця листопада 1933 року. 17 місяців — приблизно 500 днів. Кульмінація Голодомору припала на весну 1933 року. Понад 10 мільйонів було замордовано голодом. Тієї весни щогодини гинуло майже 25 тис. людей. Причиною голоду стала політика сталінського режиму щодо українців — як нації, щодо селян — як кляси.

Головною метою штучного голоду був підрив соціяльної бази опору українців проти комуністичної влади та забезпечення тоталітарної контролі...

Армія оточила українські міста і залізничні станції. Мешканцям сіл заборонено виїжджати в інші райони України. Заборонено продаж квитків на потяги.

Коли ж чутки про голод пішли поза кордони, Сталін і його кліка відповідали: „Який голод? У нас рай на землі!". Вантажні потяги, напаковані пшеницею, від'їжджали з України, а вздовж колій лежали гори трупів.

Матері, щоб врятувати своїх дітей, шукали їм притулку. Одна із свідків свідчила, що, кидаючи дітей, казала їм: "Я вас завезу на базар, а ви там стійте. Прийде така добра тітонька. Добра тітонька і добрий дядечко. Вони заберуть вас. І дадуть вам їсти. А як перейде цей голод, то я вас додому заберу". А діти плачуть: „Мамусю, не кидай нас. Ми не будемо просити їсти"....

Очевидці нам свідчили, що коли від голоду щогодини вмирали тисячі людей, тоді на повну потужність працювали фабрики, які переробляли хліб на горілку...

Всі свідки, що пережили Голодомор, засуджують Москву. Одна особа свідчила: „Коли вітер віяв зі сторони Росії, то я махала кулаком і казала: „Ти, проклята Москво, з'їла наших дітей, з'їла наших батьків..."

У червні 1990 року Конґресова комісія прийшла до висновку: голод 1932-1933 років був спланованим Голодомором проти українського народу...

Голодомор змінив лице України. Понад 10 мільйонів загинуло, це складає о чверть населення, сотні тисячів інтелеґенції вивезено до Сибіру. На місце знищених голодом селян привозили мільйони населення з Росії та Білорусі. Через таке жорстоке переселення змінилася етнічна структура України.

З нагоди 50-ої річниці Голодомору Комісія передала урядові України копії всіх свідчень і всіх документів, пов'язаних з Голодомором. На особливих засіданнях Верховної Ради директор д-р Дж. Мейс, Богдан Федорак і я розповідали про працю комісії і її найголовніший висновок. Тодішній голова Верховної Ради Іван Плющ згадував, що його бабуня розповідала йому про голод. Вибухла гаряча дискусія. Коли голова Комуністичної Партії Петро Симоненко заперечив, кажучи, що голод був природний, бо не було дощу й тому не було врожаю, Дмитро Павличко, виступив і закликав комуністів до відповідальности та засудження Москви за Голодомор.

У листопаді 2006 року Верховна Рада прийняла закон і визнала Голодомор 1932-1933 років геноцидом проти українського народу. Й одним із пунктів подала, що публічне заперечення голоду є наругою над пам'яттю мільйонів жертв Голодомору та приниженням гідности українського народу. Публічне заперечення Голодомору в Україні є адміністративним порушенням і за нього накладається кара.

Сьогодні вклонімся українській жінці чорних часів Голодомору, бо те, що було врятоване від смерти, – її вічна заслуга...

Під Патронатом Посольства України,

Українська Народна Фундація запрошує на

ФЕСТИВАЛЬ

УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ

на СОЮЗІВЦІ

10 - 13 липня, 2008 р.

Цілоденні програми і виступи * Забави з оркестрами «ГРІМ» і «ЗАГРАВА» * Смачні страви * Виставки українського мистецтва і виробів народного промислу * Ведучий Рон Когут з Канади * Виступи учасників табору ім. Роми Прийми - Богачевської * Танцювальний гурток «ВОГОНЬ» з Едмонтону * Хор «Думка» * «КЛЮЧ» * «Бандура Розмова» * Роман Ланкіос ксилофоніст ..... і багато більше.....

...та у програмі - ВІДОМІ ЗІРКИ УКРАЇНСЬКОЇ ЕСТРАДИ

Слідкуйте за дальшими інформаціями!

Soyuzivka Heritage Center * 216 Foordmore Rd Kerhonkson NY 12446 * Tel. (845) 626-5641
vendor information (203) 274-5579 * email–soyuzivka@aol.com * www.soyuzivka.com

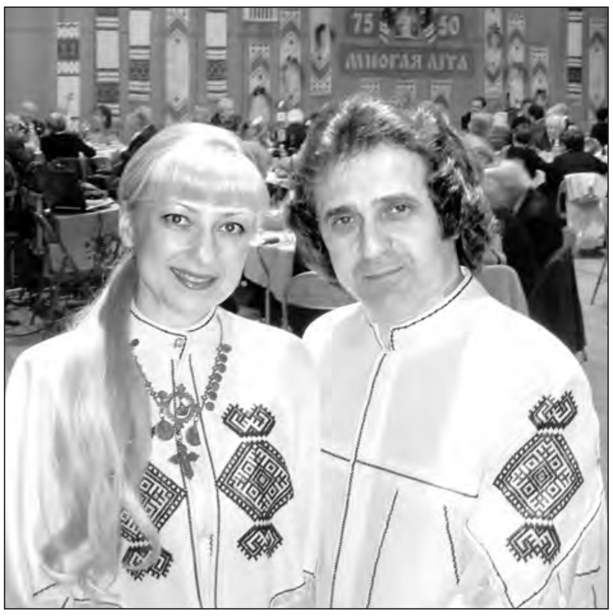
ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Український Ню-Йорк – з любов’ю і пошаною до Патріярха Любомира

Микола Галів

НЮ–ЙОРК. – В суботу, 12 квітня, в авдиторії Академії св. Юра відбулося величне, гідне відзначення 75-річчя від дня народження і 50-річчя невтомної праці в Господньому винограднику Верховного Архиєпископа Української Греко-Католицької Церкви Любомира кардинала Гузара – шанованої й улюбленої в нашій громаді особистости, людини, котра на наших очах виростала і формувалася, разом з нами переживала всі обставини еміґраційного буття, була попереду нас в незмінно важливій для нашого національного самоусвідомлення і для духовного відродження України церковній ділянці.

Заходами парафії св. Юра і Ділового комітету

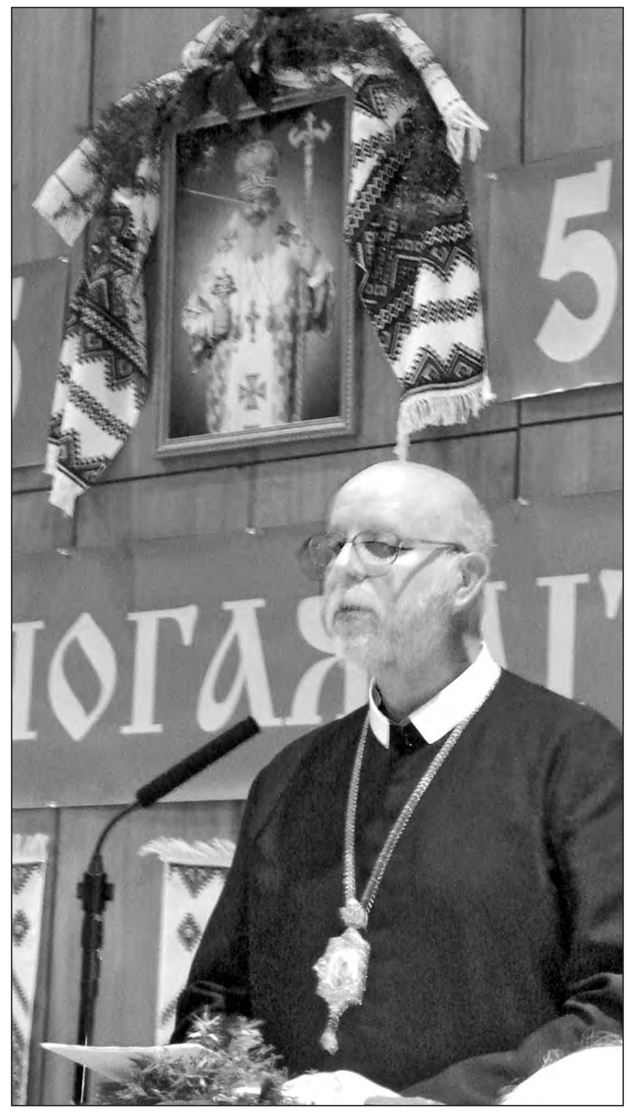

Гості з України – члени дуету „Писанка“ Оксана Савчук та Іван Кавацюк.

відбулась ювілейна трапеза, у якій взяли участь Єпископ Стемфордський Павло Хомницький, Владика Василь Лостен, українські дипломати Юрій Крижанівський і Андрій Олефіров, протоігумен Отців-василіян о. Пилип Сандрик, протоігумен Отців-редемптористів о. Василь Іванів, ректор Семінарії у Стемфорді о. д-р Богдан Данило, парох церкви св. о. Юра Вернард Панчук, Сестра Теодозія Луків і сестри-катехитки, президент Світового Конґресу Українців д-р Аскольд Лозинський, члени Дирекції і працівники Української Федеральної кооперативи у Ню-Йорку „Самопоміч“ на чолі з головою д-ром Богданом Кекішем, голова крайової управи Союзу українок АмерикиІрина Куровицька, директор Українського Музею Марія Шуст, голова Товариства українців в Америці „Самопоміч“ і Пластової Фундації Богдан Михайлів, директор Академії св. Юра Петро Шишка, представниця Марійської дружини Євгенія Вацик, ветерани колишніх українських військових формацій Олег Лопатинський і Юрій Ференцевич, парафіяни церкви св. Юра, пластуни з загону „Червона Калина“ на чолі з Ігорем Сохaном, колишні учні Зальцбурзької гімназії, голова 1-го Відділу Організації Оборони Лемківщини Іван Завада, близькі, приятелі, друзі ювіляра.

Відкриваючи ювілейну трапезу, голова Ділового комітету Микола Галів сказав: „Дякую усій присутній тут великій християнській родині, яка зібралася, щоб разом доземно вклонитися і скласти „Дар любови“ главі нашої Христової Церкви, Патріярхові Любомирові в урочистий момент його ювілеїв. Щойно ми у храмі св. Юра, під час св. Літургії, яку довершив протоігумен о. Пилип Сандрик, при співслужінні о. пароха Вернарда Панчука, щиро

(Закінчення на стор. 17)

Промовляє Єпископ Стемфордський Павло Хомницький.

„Усе у ваших руках“ – нова кампанія „MoneyGram“

МІНЕАПОЛІС, Мінесота. – „MoneyGram“ – одна з провідних компаній на ринку грошових переказів, надає своїм користувачам потужні можливості, дякуючи новій акції, яку було розпочато у лютому у деяких країнах світу.

У 2006 році компанія „MoneyGram“ провела дослідження на п'яти континентах світу. Було опитано 600 користувачів системи з 22 країн. Компанія ставила за мету краще зрозуміти своїх клієнтів та дізнатися, чого вони очікують від компанії.

Результати опитування вказали компанії необхідні пріоритети щодо розвитку послуг, завдяки яким постійні клієнти отримують стимул знову і знову користуватися послугами компанії. Компанія повністю змінила стиль спілкування з клієнтами в усьому світі.

Для підтримки стратегії повідомлень і маркетингової стратегії компанія уклала угоду з агенцією „Draftfcb“ в Чикаґо, яка і розробила нову, впроваджувану в цей час акцію, девіз якої – „Усе у ваших руках“.

Компанія „MoneyGram“ активно використовує можливості радіо та телебачення, щоб привернути увагу максимальної кількости людей до своєї діяльности.

„MoneyGram International, Inc“ – одна з провідних компаній, яка надає послуги з переказування грошей і є компанією „S&P MidCap 400“. Послуги і продукти, що надаються компанією, включають міжнародні грошові та поштові перекази і вирішення з обробки платежів для фінансових установ та індивідуальних клієнтів. „MoneyGram“ має близько 150 тис. пунктів приймання та видавання грошових переказів у 180 країнах та територіях світу. Щоб отримати більше інформації, завітайте на сайт компанії за адресою: http://www.moneygram.com.

Наталія Темнікова

Реквієм...

(Закінчення зі стор. 9)

молодших...

Мамо, мамо, я скоро помру,
Не рятуйте мене, не треба.
Не ріжте ні брата мого,
ні сестру,
Бо не впустить нас
бозя на небо...

– Ми повинні сказати правду світові про Голодомор, – завершив свій виступ Д. Павличко, – бо це потрібно, перш за все, нам, українцям.

Один з телеоператорів підійшов до мене після прес-конференції з запитанням: „Невже це було насправді?“

Мені пригадалася розповідь криворізького композитора, а нині жителя Єрусалиму Михайла Бендикова про концерт в одному з районів Дніпропетровщини.

– Співаємо українську пісню, а заля не реагує, співаємо другу – те ж саме. Виходжу до залі і запитую, чи ми погано співаємо? А вони кажуть: ми українські пісні не розуміємо, бо усе наше село переселено сюди з Росії.

Ізраїльським журналістам не було зрозуміло, чому Україна висуває претензії до Росії і домагається всесвітнього визнання Голодомору геноцидом української нації. Мені сподобалась поміркована відповідь В. Вовкуна:

– Ми нікому не висуваємо претензій, ми лише хочемо, щоб і в Росії зрозуміли наше лихо, щоб і в Росії зрозуміли, що ми країна, яка має право на власну історію, власну думку, власну гідність.

Увечорі неперевершена Ніна Матвієнко з її умінням співати серцем, голосила як Ярославна:

Як серце моє навіки засне,
Не вбивайтеся з горя, нене,
Покладіть біля вишні
в садочку мене
І лягайте самі біля мене...

І злетів той спів-молитва, співблагання, спів-туга до ізраїльського неба мільйонами голосів померлих з голоду українських дітей, і скотилися сльози не лише з жіночих очей. Висока поезія, урочисто-жалібна мелодія, виконані такими корифеями співу, як капеля „Думка“, Н. Матвієнко, Т. Штонда, читання тексту за кадром – Богдан Ступка – все це і стало складовою реквієму.

Боже великий, всевладний,
Яви нам свою могуть.
Дай розпізнати правду,
Праведників не забудь...

Реквієм став пам'ятною подією в культурному житті Ізраїлю.

Українська Євангельська церква

закликає:

Вивчайте Біблію,

живіть за Словом Божим!

На пожертви нашої громади щотижня на цьому місці ми стисло розповідаємо про кожну з 66 книг Біблії

93. Друга книга царів, 22-23: знайдення Книги закону

Після царів Ізраїлю Манасії та Амона, які повернулися до поклоніння язичницьким богам, став царем Йосія, котрий знову став вшановувати єдиного Бога, як це робив його батько Давид. Цар дав багато грошей на відновлення Храму, під час якого виявили Книгу закону, тобто Біблію. Принесли її до царя і прочитали йому. Дуже сумував Йосія з того приводу, що народ відійшов був від Бога, та й вирішив запитати про дальше життя у пророчиці Хулди. І вона сказала, що Бог прощає Йосії відступництво народу і він не побачить „усього того лиха“, яке спіткає Ізраїль. Тоді цар зібрав усіх провідників народу і перед ними склав присягу на вірність Богові, наказав очистити храм від ідолів і спалити їх за містом, знищити освячені дерева та жертівники Ваала і Астарти, також і викликачів духів померлих. Йосія був добрим царем, але загинув у битві, коли проти народу пішов війною єгипетський фараон Нехо. Царем став його син Єгоахаз, який царював тільки три місяці.

Запрошуємо Вас до Української Євангельської церкви в місті Юніоні, Н. Дж. У нашій церкві проводяться Божі Служби: щонеділі – о 10:30 ранку, а також щосереди –о 7-ій години вечора. Кожної неділі, о 9:30, діють школи з вивчення Біблії – для дорослих і дітей. Щосереди, о 5-ій вечора, проводиться роздавання харчів для потребуючих.

Наша адреса: 2208 Stanley Terrace, Union, NJ 07083. На цю адресу можна надсилати запитання з приводу прочитаних переказів Біблії. Телефон: (908) 686-8171. Електронна пошта: ueag@verizon.net

Пастор **Володимир Цебуля**
Тел.: (908) 591-0800

Українці Філядельфії – в Генеральному консульстві України

Д-р Олександер Лужницький робить дарчі написи на своїй книзі.

НЮ-ЙОРК. – 23 квітня в Генеральному консульстві України відбулись представлення книги д-ра Олександра Лужницького „Ukrainians of Greater Philadelphia" („Українці великої Філядельфії") і виставка „Шлях до Незалежности" Комітету оборони національних і людських прав в Україні, який був утворений у Філядельфії в 1974 році як Комітет в обороні Валентина Мороза.

Зустріч відкрив Генеральний консул України Микола Кириченко, який розповів про українську громаду Філядельфії, де діє понад 40 громадських організацій. В місті проживає понад 30 тис. українців, а в штаті Пенсильванія – понад 130 тис.

Про діяльність комітету – найстарішої організації такого напряму у США – розповіла його президент Уляна Мазуркевич, а Уляна Процюк представила д-ра О. Лужницького і повідомила, що дохід від продажу його книжки призначений на допомогу українським сиротам у Бразилії.

Д-р О. Лужницький у своїй промові підкреслив гостинність Америки щодо еміґрантів з України, охарактеризував кожну з чотирьох хвиль еміґрації і докладно зупинився на історії і значенні книги-фотоальбому, який видало за свої кошти найбільше у Північній Америці видавництво „Аркадія". На 128 сторінках книги представлені оригінальні фотографії з життя українців і розповіді на теми зображеного. Видавництво вже уклало угоду з д-ром О. Лужницьким про видання його другої книги „Ukrainians of Greater Delaware Valley".

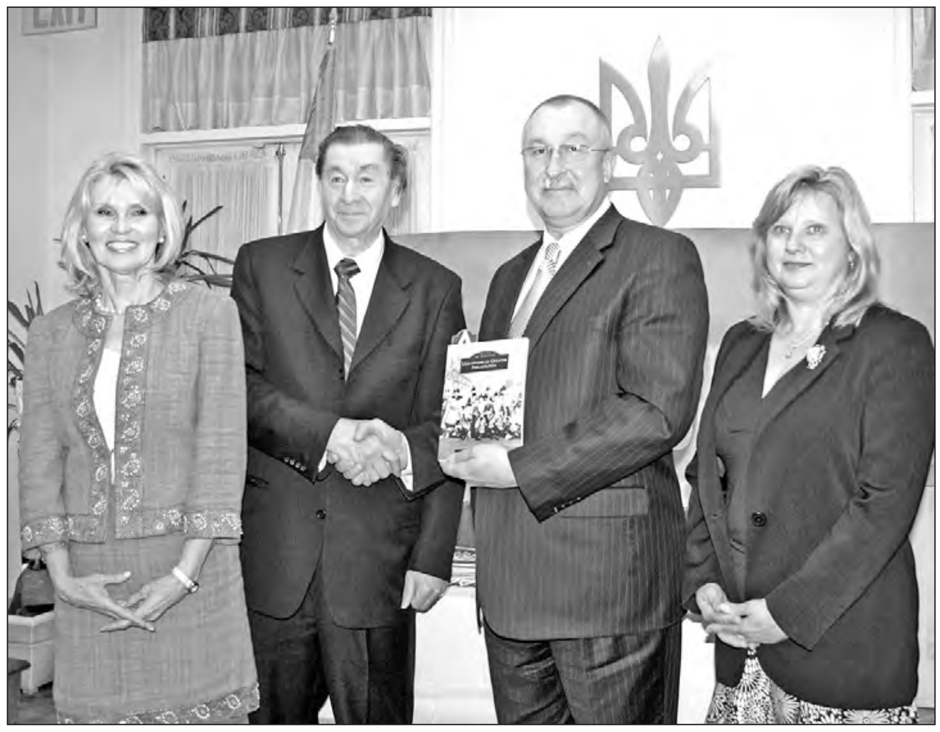
Після презентації книги учасники зустрічі оглянули виставку, на якій були представлені фотографії, листи, офіційні документи, газетні статті, які розповіли історію акцій в обороні політичних в'язнів Валентина Мороза, Василя Стуса, Левка Лук'яненка, Степана Хмари, зустрічі з подружжям Миколи і Раїси Руденків, Михайлом Горинем і В'ячеславом Чорноволом, поетом Дмитром Павличком, свідчення в Конґресі США про порушення прав людини в Україні за часів СРСР, інші пам'ятні події.

Левко Хмельковський

Фраґмент виставки: листи з США до політв'язнів, повернуті владою СРСР (вгорі), викривальні статті в „Українському тижневику" УНСоюзу.

Учасники зустрічі (зліва) Уляна Мазуркевич, д-р Олександер Лужницький, Генеральний консул Микола Кириченко, Уляна Процюк.

Віце-консул Наталя Костенко і ветеран українського летунства Микола Кравець оглядають виставку.

Український...

(Закінчення зі стор. 11)

молилися за здоров'я Патріярха Любомира. А тепер на хвилинку забудьмо наші швидкоплинні будні і перенесімося у недалеке минуле, щоб виразніше побачити сучасне і майбутнє. Пригадаймо час, коли ми неустанно молились „Боже, нам волю подай...", коли Українська Греко-Католицька Церква жорстоко переслідувалася в Україні Ми, як українська нація, майже також не існували. Сьогодні, ми є свідками, як воскресла наша Церква і наша Україна. Ті, що виростали і формувались серед нас як провідні особистості релігійно-церковного життя, повернулись до княжого Львова, а через Львів – до престольного Києва, де виростає символ нашої духовної єдности – Патріярший собор Воскресіння Христового. У Львові постав впливовий богословсько-науковий осередок – Український Католицький університет. Це ті непроминальні і ще не оцінені здобутки початку XXI ст., які засвідчують конструктивну ролю української діяспори".

Парох о. В. Панчук сказав кілька глибоких богословських думок, присвячених Патріярхові Любомирові, провів молитву і попросив Владику Павла поблагословити Божі дари трапези. Ведучий М. Галів проголосив тост за здоров'я ювіляра, присутні дружно підхопили „На многая і благая літа".

Владика Павло виголосив святкову промову, накресливши силюетку Патріярха Любомира як великого сучасного богослова, до голосу якого прислухаються не тільки свої вірні, але й православні, не тільки українці, але й чужинці, не тільки старша ґенерація, але й молодь.

Зокрема Владика Павло сказав: „Патріях Любомир відважно повернув центр Української Католицької Церкви до престольного Києва, колиску східньоевропейського християнства. Цей почин Патріярха викликає повне зрозуміння не тільки серед українців, але і серед чужинців. Ось яскравий приклад – від Римо-Католицької дієцезії на Лонґ-Айленді, від Віліяма Мирфі я одержав 100 тис. дол на будову Патріяршого собору у Києві". Цю радісну вістку присутні прийняли рясними оплесками.

Тепло привітали ювіляра представники України. Ю. Крижанівський прочитав листа від Посла до ООН Юрія Сергеєва, а консул А. Олефіров склав привіт від імені Ґенерального консула Миколи Кириченка. Д-р А. Лозинський вітав від Світового Конґресу Українців, І. Сохан – від пластового загону „Червона Калина".

Зворушливим був момент, коли о. Іван Мазурик висвітлив на екрані Патріярха Любомира, й учасники почули його голос: „Ви мене чуєте і бачите, а я хоч Вас не бачу, дякую, що прийшли і вшанували мої ювілейні дати...". Згодом о. Іван також продемонстрував знімки, з поясненнями Патріярха Любомира, Владики Богдана Дзюраха й інших про те, як починалась будова Патріяршого собору у Києві, на лівому березі Дніпра.

Ведучий М. Галів оголосив про пожертви, котрі склали „Дар любови" для Патріярха Любомира: Борис Галаган і подружжя Володимира та Стефан Сливоцькі пожертвували по 10 тис. дол., Марія та Юліян Бачинські – 3 тис. дол., дві пожертви по 5 тис. надійшли анонімно, д-р Б. Кекіш від Української Федеральної кредитівки „Самопоміч" у Ню-Йорку передав чек на суму 50 тис. дол. Далі йшли менші пожертви. Всі вони будуть окремо оголошені у пресі.

Якщо хтось бажав би долучитись до кола жертводавців, можна пожертви посилати на адресу: St. George UC Church, 30 E. 7 St., New York, NY 10003, чеки виписувати на: „St. George UCC – Sobor". О. Кизик подав, що загальна сума пожертв становить 121,415 дол.

У мистецькій частині ювілейної трапези Мирослава Роздольська представила мистців з України – дует „Писанка" – Оксану Савчук та Івана Кавацюка, які виконали низку українських пісень.

На закінчення ведучий подякував усім, що прийшли вшанувати Главу нашої Церкви Патріярха Любомира і заспівати йому „Многая літа". Кінцеву молитву провів протоігумен о. П. Сандрик.

Виступає д-р Богдан Кекіш.

„Вражає розкутість художнього мислення...“

НЮ-ЙОРК. – 13 квітня в Українській Вільній Академії Наук (УВАН) відбулася презентація монографії „Міртала Пилипенко. Скульптор і поет“, виданої у Львові минулого року з ініціятиви УВАН.

Міртала Пилипенко – американська скульпторка і поетеса українського походження, член Спілки письменників України, член-кореспондент УВАН. Мешкає в штаті Арізона. В Америці відома за своїм мистецьким псевдом „Міртала“.

Героїню книги представив президент УВАН д-р Альберт Кіпа, а зі змістом монографії – до речі, бездоганно виданої з поліграфічного погляду – докладно і дуже цікаво ознайомила її редактор, професор Мишиґенського університету, доктор філології Ася Гумецька.

В книзі – п'ять розділів: „Життєвий шлях“, „Скульптура“, „Поезія“, „Творчий процес“, „Статті та рецензії“. В кінці подана бібліографія рецензій трьома мовами та інша інформація

Сьогодні творчість Міртали вже відома і в Україні, де з 1991 року відбулось вісім її персональних виставок в різних містах. Також у восьми мистецьких та навчальних установах зберігаються нині її колекції, подаровані автором Україні. Головна з них, що складається з 24 скульптур щороку виставляється в Українському Домі Києва.

Міртала та її сестра Ася Гумецька – доньки відомого в Україні письменника та громадського діяча, засновника Спілки селянських письменників „Плуг“ (1920-ті роки), С. Пилипенка та Т. Кардиналовської – перекладача, викладача, автора споминів „Невідступне минуле“. У 1933 році С. Пилипенка арештували, як „ворога народу“. Як виявилось потім, він помер від тортур в застінках НКВД. Його дружину Т. Кардиналовську з двома дітьми вислали за межі України у місто Калінін (Твер). Перед війною вони нелеґально повернулись в Україну. Під час війни Мірталу разом з матір'ю та сестрою Асею німці вивезли в Німеччину, як остарбайтерів. Після війни родина еміґрувала до США.

Художню освіту Міртала отримала в мистецькій школі при Бостонському Музеї мистецтв, в клясі скульптури (1957). Як талановита випускниця отримала стипендію для продовження художньої освіти в Парижі. Далі – навчання в Тафтському університеті (Масачусетс), де отримала бакалаврат з мистецтва. Зайнялась скульптурою, віднайшовши власний стиль, що й спричинило унікальність її творчости.

В кінці 1960-их років несподівано до неї завітала і поетична муза. Перша її збірка російськомовних віршів вийшла в 1972 році. Українською мовою видано три збірки. Харківська збірка „Шлях до себе“ (1996) – це вірші трьома мовами: українською (в перекладі Асі Гумецької), російською та англійською .

Вислідом творчих пошуків і надхнення Міртали є цілком новий жанр – мандал. Це поменшені до розміру 15 см скульптури філософського змісту – „Шлях до себе“, „Зустріч зі своїм вищим Я“, „Джерело“ та ін. і не менш промовисті скульптури у вигляді кулонів.

У творчому доробку Міртали є й реалістичні портрети. Крім того, вона є автором сценаріїв та режисером трьох відеофільмів – „Мандали“, „Поезія в бронзі – Інтерв'ю“, „Шлях до себе“, відеорядом яких є її скульптури, а звукорядом – вірші в авторському виконанні та нею ж підібрана світова клясична та українська музика.

Синтетична творчість Міртали вийшла на театральну сцену. Створено дві театральні вистави: „Світло і тінь“ та Концерт „Втілені думки“. На екрані – скульптура, через голосник – музика і слова її віршів. А танцюристи своєю мовою втілювали ту ідею, яка звучить в музиці її бронзи.

Вірші Міртали надихнули в Україні композитора Генадія Володька написати музику до циклу її віршів. В результаті маємо компактний диск „Квітневі трелі“. Прекрасними піснями зазвучали 15 її поезій.

У 1973 році мати мисткині Т. Кардиналовська привезла у Харків, у дарунок Спілці письменників, у скульптурний портрет С. Пилипенка роботи Міртали. В 1991 році відбулись перші персональні виставки скульптур Міртали у Львові, Харкові, Києві, викликавши зливу дуже прихильних відгуків, деякі з них вміщено у монофрафії. Як приклад: „Ваші роботи збагачують, кличуть до високої духовности, глибини, вчать відкривати серце красі, добру, багатству світу...“

В 1998 році Міртала взяла участь у третьому турі конкурсу в Україні на кращий монумент Незалежности в Києві. Тоді поштовхом до цієї участи послужив відгук на виставку творів Міртали в Українському Домі кореспондента газети „Вільна Думка“ (Австралія) Анатолія Михайленка: „Вражає розкутість художнього мислення, алегоричність і багатоплановість, незакомплексованість. Її скульптури ніби підказують: ось де треба шукати напрямки для проєкту монумента Незалежности...“.

Обкладинка монографії „Міртала Пилипенко.

Твори Міртали на презентації книги.

Алегорія проєкту така: полум'я разом з лелекою – це Тризуб. Лелека – традиційний символ української людини. Коло навкруг умовного тризуба – це соняшник – національна квітка, символ Сонця. З отворів бронзового „полум'я“ палахкотить „живий“ вогонь з підведених газових труб. Ідея: Україна, що відродилася, як Фенікс з попелу.

Монумент стоятиме на території Харківської академії міського господарства, де діє музей С. Пилипенка і де відбуваються також міські громадські заходи. Ректор академії Леонід Шутенко – справжній патріот і великий ентузіяст втілення цієї ідеї. Але коштів, як майже завжди, не вистачає. Для бажаючих допомогти число рахунку подано в розміщеному нижче оголошенні.

Лідія Корсун

Дев’ять років на чолі Союзу Українок Америки

Як відомо, 20 лютого голова Наглядової ради Міжнародного благодійного фонду „Україна-3000" Катерина Ющенко під час відкриття у Вашинґтоні виставки „Страчені голодом: невідомий геноцид українців" вручила державні нагороди України громадянам США, які зробили вагомий внесок у поширення у світі правди про Голодомор в Україні 1932-1933 років. Орден Княгині Ольги III ступеня було вручено голові Союзу Українок Америки (СУА) Ірині Куровицькій. З нею мала розмову Лідія Баб’юк.

– З якими почуттями Ви сприйняли нагороду ?

– Я подумала, що ця нагорода належиться не тільки мені, а всім жінкам з Союзу Українок Америки. Але я першою знайшла архіви СУА 1930-их років з матеріялами про Голодомор і висвітлила їх в Українській Вільній Академії Наук під час вшанування 70-ої річниці Великого Голоду в Україні. Ці матеріяли свідчать про велику працю союзянок тих років, які поширювали серед американців правду про Голодомор, як сплановану акцію сталінського режиму, як геноцид української нації. Такі цінні матеріяли не могли лежати в архіві, про них мусів знати світ.

Разом з редактором журналу „Наше життя" Іреною Чабан ми присвятили листопадове число журналу за 2003 рік темі Голодомору і надрукували архівні матеріяли СУА 1930-их років. Видання спонзорувала Федеральна кредитова кооператива „Самопоміч" в Ню-Йорку. Впевнена, що він розійшовся по цілому світі, бо при кожній нагоді я використовувала журнал з матеріялами про Голодомор.

Я належу до Міжнародного комітету гостинности в ООН від 1982 року, то на кожне прийняття приносила наш журнал і роздавала його людям. Пам’ятаю, як вручала його Генеральному секретареві ООН Кофі Анану, багатьом дипломатам.

Ірина Куровицька (третя зліва) на святкуванні 5-річчя першого лету „Аеросвіту" з Києва до Ню-Йорку. Поруч з нею (зліва) Посол України до ООН Юрій Сергеєв, президент УНСоюзу Стефан Качарай, дружина Ю. Сергеєва – Наталя. *Фото: Л. Хм.*

СУА спонзорує переклад англійською мовою книги „Свіча пам’яті" Валентини Борисенко, професора Київського Національного університету ім. Тараса Шевченка. Це свідчення очевидців Голодомору з різних реґіонів України. Така книжка потрібна в Америці, щоб діти знали правдиву історію України. До листопада цього року книжка побачить світ.

– Ви очолювали СУА останні дев’ять років. Що, на Вашу думку, є найбільшим досягненням СУА за цей час?

– Перш за все, відкрився Український музей в Ню-Йорку. Я була свідком усіх переживань, пов’язаних з його будівництвом. Мені випала честь відкривати в ньому першу виставку робіт відомого скульптора Олександра Архипенка. Другим важливим моментом було відновлення приміщення СУА – тепер ми маємо свою власну домівку і мистецьку ґалерію. Третім досягненням є видання журналу „Наше життя", присвячене Голодомору 1932-1933 років в Україні. Ми урочисто відзначили 60-ліття журналу, який є візитною карткою СУА в усьому світі. Ми вшанували 40-ліття стипендійної акції СУА, видали знайдені в архівах Празької бібліотеки рукописи листів Лесі Українки під назвою „Листи так довго йдуть".

– Чи змінилася організація за ці роки і як?

– Так, змінилася. До нас прибувають нові членки, в основному – з „четвертої хвилі". Деякі з них творять нові відділи СУА, деякі вливаються в існуючі. Міняються методи праці, але ціль організації залишається незмінною.

Завдяки електронній пошті комунікація між членками СУА є тіснішою. Інтернет зблизив нас. Подаю електронну адресу СУА: unwla@unwla.org. Сторінка в інтернеті: www.unwla.org.

Усі дев’ять років ми тісно співпрацювали з українським урядом. СУА став членом Української Всесвітньої Координаційної Ради, на третьому форумі якого я була обрана членом Управи УВКР.

– Крім СУА, Ви належите до інших громадських організацій. До яких саме?

– Я є членом екзекутиви Світової федерації українських жіночих організацій (СФУЖО), належу до управи Світового Конґресу Українців (СКУ). Цього року мене обрали головою Номінаційної комісії СКУ, IX Конґрес якого відбудеться в Києві 20-22 серпня. Я входжу до Національної ради жінок США і була головою цієї найбільшої жіночої організації Америки, до якої входили 56 організацій і 17 млн. членів.

Моя перша зустріч з Україною відбулася у 1995 році, куди я їздила на запрошення Марії Драч на конференцію „Жінка і демократія". Там я висловилась про необхідність створення Національної ради жінок України, що і було зроблено. Головою цієї організації обрано Ірину Голубєву. Я мріяла, щоб Генеральна асамблея Міжнародної ради жінок відбулася в Україні. Ця мрія здійснилась у 2006 році. Хочу підкреслити, що цей форум відбувся на найвищому рівні. Перед жінками всього світу було показано високу культуру і мистецтво України.

Крім того, я є головним представником Міжнародної ради жінок до ООН і щорічно звітую про свою діяльність. На різних міжнародних форумах під час виступів я завжди підкреслювала, що з роду я є українкою, а з вибору – американкою. Чужинцям я багато розповідаю про нашу організацію і про Україну.

Життєвий гарт і організованість здобула в Пласті. Я була першою жінкою – станичною Ню-Йорку і отримала відзнаку Золотого Юрія за працю у зв’язках, відзнаку Срібного Юрія за працю в Пласті, була крайовою комендантkою пластунок, їздила на всі табори в країні.

– При такій надзвичайно багатогранній діяльності, яка займає багато часу, як складаються родинні взаємини з чоловіком, дітьми, внуками?

– Мій чоловік дуже терпеливий, уважний і підтримує мене не тільки морально, але й фінансово. Адже я завжди їжджу у світі за власні кошти. Ми виховали двох дітей в українському дусі. Знання української мови допомогло моїй дочці Оксані після закінчення Колюмбійського університету два роки працювати в Україні. В нашому домі панує дружня, тепла родинна атмосфера. Це допомагає мені в праці.

Взагалі, моє життя стелилося рівно і я ним задоволена. Можливо, тому, що живу в Америці, країні великих можливостей, де кожен може досягти мети чесною і наполегливою працею.

УКРАЇНА І СВІТ

КОЛОНКА КОМЕНТАТОРА

Чи зазеленіла озимина дніпропетровського НТШ?

ДНІПРОПЕТРОВСЬК. – Щороку в березні в Україні відбуваються сесії міських та обласних осередків Наукового товариства ім. Тараса Шевченка. Відбулася така сесія 22 березня і в нашому місті. Чи стало це науковою подією для нашого міста?

Спочатку варто подивитися на дніпропетровський осередок у загальнодержавному маштабі. Як зазначалося на 18-их звітних зборах Товариства 24 листопада 2007 році у Львові, від самого заснування у 1892 році НТШ де-факто виконувало функції справжньої української національної академії наук – тоді, як офіційна Академія Наук СРСР обслуговувала панівну ідеологію, а не дбала про науку, тим більше – в інтересах України. За підсумком праці протягом трьох років на зазначених зборах були названі найактивнішими та найрезультативнішими Донецький, Черкаський, Київський, Рівненський та деякі інші осередки. А от про Дніпропетровський навіть не згадали, хтось міг навіть припустити, що такого взагалі немає. Осередок є, хоч і функціонує ледь-ледь (не має аніяких власних видань, діяльність обмежується щорічною одноденною сесією в березні).

Аби з’ясувати, чи щось змінилося цього року, подивимося на „XIX сесію НТШ у Дніпропетровську". Зазначу: існує лише міський осередок, хоч в області є десятки потужних наукових та освітніх установ, у містах Кривий Ріг, Дніпродзержинськ, Нікополь, Павлоград, – саме п’ять науково-промислових центрів складають основу економічної потужности Придніпровського реґіону, з якою може порівнятися лише Донецький реґіон. Отут доречно порівняти осередки НТШ цих традиційних „конкурентів". Донецьке відділення НТШ було засноване 1997 року і за 10 років спромоглося заснувати не лише Луганський осередок в Донбасі, але і за його межами – Слобожанський (Харків), навіть в Російській Федерації – на Кубані (Краснодар) та у Воронежі. Донецьке відділення НТШ має шість періодичних та серійних видань. Цікаво було б дізнатися, чи працюють ці осередки та видання на Україну? Це мало б бути предметом окремого дослідження.

Ну, а що ж Дніпропетровськ? Програмою березневої сесії було передбачено 16 доповідей, в тому числі трьох – аспірантів (здобувачів наукового ступеня кандидата історичних наук) та трьох – студентів історичного факультету Дніпропетровського університету. Решту 10 доповідей планували прочитати шість викладачів того ж університету, а також чотири викладачі з Будівельної академії та Інституту фізичної культури і спорту.

Фактично на XIX сесії було прочитано дев’ять доповідей, решта запланованих доповідачів не з’явилися. У залі були слухачами, в основному, студенти університету, тобто не члени НТШ. Втім, ніхто вголос так і не назвав загальне чисто членів НТШ у Дніпропетровську.

Дещо дивно виглядає однобічна спрямованість більшости доповідей – дев’ять з них присвячено окремим питанням історії України. Це однозначно пояснюється тим, що головою осередку НТШ з минулого року є завідувач кафедри історії України, професор Сергій Світленко. Але ж наука – це не лише історія!

Прикро й те, що про Тараса Шевченка, ім’я якого стоїть на титулі НТШ, згадали лише у двох доповідях: „Д. Яворницький та особа Т. Шевченка" та „Образ села у творчості Т.Г. Шевченка та О.Я. Кониського". Проте зовсім недоречно виглядали студентські „наукові" доповіді: „США в льокальних конфліктах в Південно-азійському реґіоні в 1990-их роках XX ст." (яке це має відношення до України? До НТШ?!), „Взаємини України й Російської Федерації в сфері газопостачання" (це – не наука, а звичайний реферат студентки Н. Конон за матеріялами поточних публікацій у ЗМІ), „Взаємини України та Японії в науковій сфері" (також тривіяльний реферат студентки Н.Яценко), „Економічна співпраця України та Китаю: сучасний стан та перспективи розвитку" (про „стан" – теж реферат, про „перспективи" – солодкі мрії студентки Н. Яшної, котрі не були обґрунтовані аніякими науковими розрахунками).

З цікавих наукових доповідей можна назвати глибоке опрацювання теми давньоруської державности доцентом Генадієм Виноградовим та дослідження історії створення закладів вищої освіти у Катеринославі, яке здійснив професор Варфоломій Савчук.

Автор цієї статті, будучи дійсним членом НТШ, прочитав доповідь на тему „Аналіз концепцій та напрямків досліджень в сучасному „мамаєзнавстві", – це дослідження походження та сутности українського героїчного образу Козака Мамая. Стаття мала гідний резонанс, але опублікованою у Дніпропетровську не буде, – як зазначено вище, наше НТШ не має жодного видання.

Оце, мабуть, і все головне. Як знаємо, у наші часи наука у Дніпропетровську добряче працює у двох напрямках. Це галузь космічних ракет і наукове обґрунтування способів поповнення кишень олігархів (два з першої трійки олігархів у державі – наші, дніпропетровські!).

А от щодо збереження української мови, зміцнення ментальних засад української нації – то, певно, не для „відморожених" науковців Дніпропетровська.

Володимир Єфимов

Нова адреса співробітництва

Божена та Олег Іванусеви під час зустрічі зі студентами Острозької академії. *Фото: Ярослав Мізерний*

ОСТРОГ, Рівненська обл.– Острозьку академію відвідали гості з Канади – президент Фундації „Енциклопедія України" в Канаді Олег Іванусів з дружиною Боженою. Візита започаткувала співробітництво академії та фундації, яка надає допомогу Україні з благодійних внесків членів фундації та українців, які проживають у Канаді. Частина внесків використовується для надання стипендій студентам вищих навчальних закладів в Україні.

Б. Іванусів очолює Суспільну службу українців Канади. В Україні існує вже 96 осередків Суспільної служби, які надають допомогу бідним, сиротам та людям старшого віку.

Гості зустрілися зі студентами університету. Ректор університету Ігор Пасічник вручив подружжю раритетне видання енциклопедії „Острозька академія". Подружжя Іванусів візьме активну участь у створенні фонду стипендії ім. Тараса Закидальського для студентів університету.

Вікторія Скуба

Творчий вечір Віри Вовк у Києві

КИЇВ. – Вже традиційні четвергові читання у „Смолоскипі" 27 березня вітали виняткову гостю, цьогорічну лавреатку Державної нагороди ім. Тараса Шевченка – знану поетесу, літературознавця та перекладача Віру Вовк (Селянську) з далекого Ріо-де-Жанейро, Бразилія. Поетесу представив директор видавництва „Смолоскип" Ростислав Семків. Вона провела коротку автографсесію у книгарні „Смолоскипа", дала ексклюзивні інтерв'ю 1-му державному та 5-му каналам українського телебачення, а тоді прочитала перед захопленою публікою свої вірші (по одному з усіх 12 збірок) і власний переклад „Прологу" до поеми "Мойсей" Івана Франка португальською мовою.

Віра Вовк, доктор філософії, народилася у Бориславі, навчалася у Львівській гімназії. Згодом студіювала в університетах у Дрездені, Тюбінґені, Мюнхені, Ню-Йорку, вивчала германістику, музикологію, порівняльне літературознавство. Сьогодні вона є найавторитетнішим репрезентантом української культури у Південній Америці.

Починаючи з 1957 року, коли вона стала завідувачкою катедри німецької мови в Державному університеті Ріо-де-Жанейро, переклала вірші десятків українських письменників німецькою та португальською мовами, збагатила українських читачів перекладами поезій з французької, італійської, румунської та різних словян-ських мов – Поля Клоделя, Пабла Неруди, Федеріка Ґарсії Лорки, Рабіндраната Таґора, Стефана Ґеорґе, творів Фрідріха Дюренматта та інших.

Дві поетки: Віра Вовк і Атена Пашко (зліва).

На творчому вечорі Віри Вовк у Музеї українського самвидаву.

До сьогодні її особистий творчий доробок склали десятки книг оригінальних віршів. Навіть у роки брежнєвської реакції вона підтримувала творчі контакти з письменниками в Україні, а також спілкувалася з поетами Ню-йоркської групи та українськими громадами в Канаді та США.

Найбільш репрезентативну добірку творів авторки в Україні (чотири томи вибраних творів) опублікувало видавництво „Родовід", яке разом з видавництвом „Смолоскип" організувало творчий вечір відомої авторки у Києві.

Творчий вечір В. Вовк закінчився прийняттям з виступами присутніх.

Роман Семчук

Міжнародний фестиваль клясичної музики

КИЇВ. – VIII міжнародний фестиваль клясичної музики „Сіверські музичні вечори", який відбувся 20 березня-1 квітня, зібрав шанувальників клясичної музики у Філармонійному центрі фестивалів та концертних програм Чернігова і Колонній залі ім. Миколи Лисенка Національної філармонії в столиці.

Вісім концертів фестивалів принесли насолоду спілкування з піяністами Миколою Суком (США), Вадимом Руденком, Олегом Полянським, скрипалем Анатолієм Баженовим, гобоїстом Стівеном Капланом, валторністом Білом Бернатісом.

В концертах фестивалю взяли участь лавреат міжнародних конкурсів, в тому числі конкурсу Герберта фон Караяна, головний диригент академічної оркестри Харківської філармонії Юрій Янко, гобоїст Азад Алієв (Азербайджан), альтист Роман Барковський (Бельгія), скрипаль Михайло Почекін та інші.

Спонзорами фестивалю були „Райфайзен банк Аваль", А. Снєгірев, акційне товариство „Червона хвиля", депутат Верховної Ради Г. Маньківський, директор приватного підприємства „Касель" Ю. Роговий.

Перед заключним концертом у Чернігові від імені всіх учасників фестивалю виступив Микола Сукач, Заслужений діяч мистецтв України, художній керівник фестивалю, який подякував спонзорам і Національній академічній оркестрі „Філармонія".

Тетяна Курінна

Український вечір і виставка в Москві

МОСКВА. – 16 квітня у Бібліотеці української літератури відбувся вечір Національно-культурного об'єднання українців „Криниця" і відкрито виставку творів художників Віри Маркіної, Володимира Андрушкевича, Івана Шостака, Галини Семенюк і Володимира Бацановського.

В. Маркіна поєднує в своєму живописі риси етнічного реалізму і суворість графіки; акварелі і пастель відображають барвистість української природи і історії. Оскільки В. Маркіна не тільки художник, але й викладач, на виставці представлені також твори її вихованців.

Лавреат міжнародних виставок і фестивалів І. Шостак нагороджений Золотою медалею за результатами виставки „Київщина". Тема його творчости – „Україна в Другій світовій війні".

Учасник війни В. Андрушкевич теж обрав тему минулої війни на теренах України. Він малює олією, пастеллю, творить графіку. В. Бацановський – автор численних графічних творів і портретів.

Г. Семенюк пише картини олією – портрет Тараса Шевченка її пензля прикрасив стіни бібліотеки. Вона створює напрочуд красиві вишивки.

У концерті „Криниця" брав участь вокально-сімейний ансамбль „Барвінок" (художній керівник Ю. Федіна), який виконав ряд українських народних пісень.

Виступали лавреати конкурсу на краще читання віршів Т. Шевченка 2008 року – Сашко Поліщук (перше місце) прочитав вірш „Мені тринадцятий минало", Діяна Зублевська (друге місце і персональна нагорода Посла України в Росії) прочитала вірш „Лілея".

Група молодих виконавців „Срібні голоси" (художній керівник Т. Жукова) виконала ряд українських і російських пісень.

На прощання колектив бібліотеки подарував „Криниці" прапор України і диск з матеріялами з історії української книги, створений працівниками бібліотеки. Т. Жуковій і В. Маркіній також були вручені подарунки.

17 квітня відбувся концерт джазового піяніста Семена Сона – професора консерваторії з Барселони, Еспанія. Він народився в Симферополі і там здобув початкову музичну освіту. Продовжив своє навчання в Музичній академії ім. Гнєсіних в Москві. Серед його вчителів був Еміль Гілельс. С. Сон заснував свою студію, пише музику до фільмів, співпрацює з дитячими добродійними організаціями, концертував в різних містах України.

Прес-служба
Бібліотеки української літератури

„Нелеґалка" з Канади – в Ню-Йорку

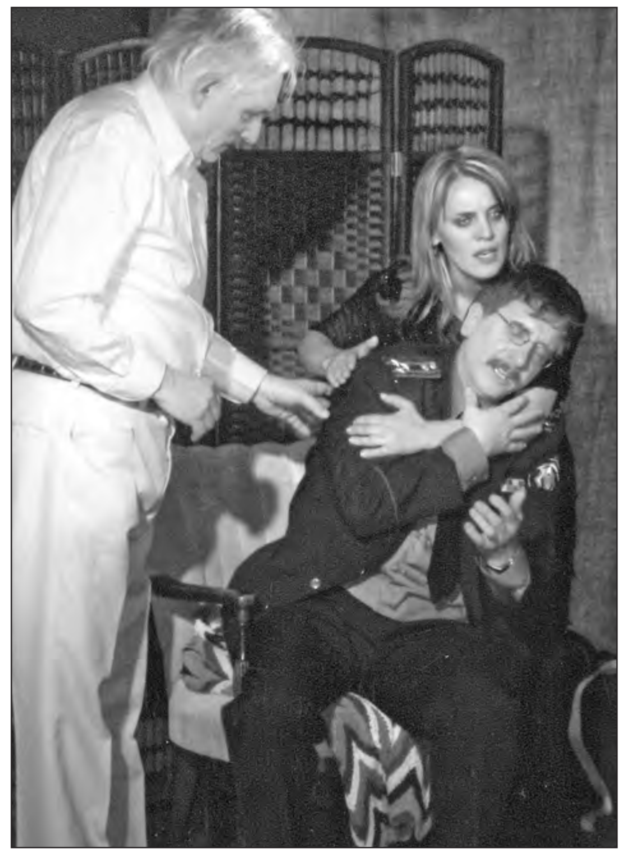
НЮ-ЙОРК. – Побачити сьогодні гарну п'єсу у гарному виконанні силами української діяспори, на жаль, не легко. З багатьох причин Мельпомена не повертається в нашу сторону, не дбає, щоб тут існував реґулярний український театр, як це було раніше. Та все ж 6 квітня була нагода побачити гарну виставу і в гарному виконанні. До Ню-Йорку завітав український драматичний театр „Заграва" з Торонто з п'єсою Анатолія Крима „Нелеґалка".

Ця траґікомедія, як зазначено в програмці, охоплює багато глибоких проблем в суспільстві незалежної України, однією з яких є поділ молодих родин з економічних мотивів. Жертвами стають і молоді мами-заробітчанки, і діти, і сама держава, що довела до цього.

Актори „Заграви" відчули психологічну глибину персонажів і вклали в них всю свою душу, показавши п'єсу, як кажуть, на повний зріст. Особливо сценічне перевтілення артистки Лариси Баюс в заробітчанку-нелеґалку Ніну вийшло настільки творчо сильним, що глядачі нагороджували Ніну оплесками вже під час дії. Переходячи в Італії з рук до рук сумнівних працедавців, Ніна жила для своєї залишеної в Україні 10-річної донечки Наталочки. Глибокий психологізм артистки поєднувався з легкістю сценічної майстерности.

Серед чоловічих персонажів важко надати комусь перевагу – всі артисти зжилися із своїми ролями і створили повноцінні образи. Андрій Марціневський в складній ролі Чезаре цікаво грав мімікою і очима, його обличчя було палітрою його душі. В ролі цинічного Маріо артиста Ігоря Мисливчука було щось від Вурма („Лукавство і любов" Фрідріха Шіллера), де Ніна була лише засобом інтриґ. Розчарований в житті інтеліґент Костя у виконанні Степана Ґеника-Березовського створив голосом і поглядом, я сказав би, образ нігіліста, який все ж бачив вихід з безнадії – у Ніні.

Ми з С. Ґеником-Березовським грали в „На полі крови" Лесі Українки (він – Прочанина, я – Юду), і я бачу творче зростання актора. Режисер – Заслужений працівник культури України Йосип Терлецький вибрав для себе кольоритну ролю Несмілого і створив на сцені чи не героїчний образ. Це ж він заступився за зґвалтовану Ніну і відстрелив насильникові лейтенантові його „чоловічу гідність". Несмілий у Й. Терлецького став і смілим, і бравурним, одночасно з вадами сьогоднішнього українського міліційного урядовця. Молоденька Іра Швидченко в ролі доні Наталочки була чарівна.

Степан Ґеник-Березовський, Лариса Баюс і Йосип Терлецький у виставі „Нелеґалка".
Фото: Іванка Заяць

Зліва: Учасники і гості вистави театру „Заграва" 6 квітня в Ню-Йорку.
Фото: Наталя Лопацька

До постановки „Нелеґалки", крім режисера Й. Терлецького, причетні творчим керівництвом також Народний артист України Федір Стригун та Інна Павлюк. Художник – Олег Валенюк. Технічне обслуговування – Дарія Терлецька та Ігор Нирчак.

Заслуга, що глядачі побачили цю виставу, належить Організації оборони чотирьох свобод в Україні та УККА, Іванові Буртикові та Іванці Заяць, які були організаторами. А після вистави І. Заяць організувала гарне прийняття для акторів та гостей. На жаль, реклама була недостатня: ні в „Свободі", ні в „The Ukrainian Weekly" оголошень не було, що відбилось на публіці. А шкода, бо п'єса цікава і добре зіграна.

Ростислав Василенко,
Заслужений артист України

У СВІТІ ПОЕЗІЇ

Діма

Бувають дні...

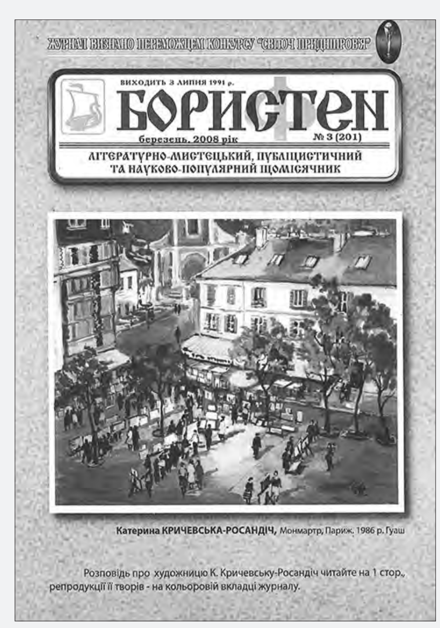
Бувають дні, коли захочеш
піти-поїхать світ-за-очі...
А світ сміється
за плечима:
– Хизуєшся словами тими!
Мене не знищити,
не стерти,
піти від мене –
значить вмерти...
Це що за вислів
„світ-за-очі...?
А чи тебе хто не зурочив?
Щоб я не чув
тих слів ніколи!
Тобі, либонь,
наснилось поле,
оте безмежне та безкрає,
де вічність з небом розмовляє,
де пісня-казка
вітром лине...
Ах, ці поети з України!

Видиво

Найчастіше це трапляється вечорами,
коли місячний промінь,
як прожектор в кінотеатрі
висвітлює дитинства далекого кадри.
І тоді я бачу:
село, що зветься Кропивня,
невеличкий ставок,
а на ньому
тихі, повільні, привидами
(незабутнє дитинства видиво)
плавають, похитуючись, качки
і вода від них довкола
колами,
колами,
колами
і кола ті спроквола,
також похитуючись,
далі течуть
і дід мій (по батькові)
Остап Ходимчук
до качок нахиляється.
щось промовля,
з нами тепло вітається
рідна земля,
і гарно так, тихо навколо:
качки собі плавають
і вода від них
колами,
колами,
колами...

Катерина Кричевська в часописі „Бористен"

На обкладинці березневого числа дніпропетровського часопису „Бористен" вміщено репродукцію картини відомої української художниці Катерини Кричевської-Росандіч „Монмартр, Париж" (1986 рік), а на сторінках цього числа – розповідь про мисткиню, яка живе у Каліфорнії, її фотографія, світлини з інших її творів, зокрема „Путивль. Мановчанський монастир", „Київ. Ярославів вал"

„Бористен" систематично знайомить своїх читачів з заокеанськими українцями, чим сприяє зближенню діяспори з Україною. У березневому числі теж вміщено вірші Віри Вовк з Бразилії, продовжено публікацію книги Олексія Воскобійника з США,. є стаття Ярослава Стеха з Канади.

Л. Хм.

ПЕРЕЖИТЕ І НЕ ЗАБУТЕ

Вояків УПА стратили в Братиславі

11 липня 1949 року в Братиславі, Словаччина, були страчені через повішення чотири вояки УПА, які у підлеглих мені районах брали активну участь в боротьбі проти німецьких та більшовицьких окупантів, а також воювали в різних сотнях на терені Бойківщини та Лемківщини. Після горезвісної Акції „Вісла“ вони були захоплені у Чехословаччині в листопаді 1947 року і засуджені в Братиславі 18 і 20 листопада 1947 року до страти. Поховані в незнаних місцях.

Перебіг процесу подала „Свобода“ (чч. 279 і 280) і передрукувала газета „Українське ехо“ в Торонто, Онтаріо, 15 грудня 1948 року. Газети „Свобода“ і „Українське ехо“ зокрема писали: „Після прочитання акту обвинувачення, в якому вжито багато разів окреслень „бандерівські бандити“ і „вбивники“ – Іван Кліщ склав від імені всіх підсудних заяву, протестуючи проти таких окреслень. „Ми вояки Української Повстанської Армії, – заявив він, – які склали свою вояцьку присягу і як дисципліновані вояки збройної сили нашого народу виконували накази свого командування, протестуємо проти того, щоб нас називали бандитами і вбивниками“. І. Кліщ зажадав, щоб у відношенні до них вживано назви „підсудні“, а на означення їхньої армії „Українська Повстанська Армія“ та щоб повернути їм їхні військові однострої та відзнаки. Якщо ж не будуть сповнені всі ті домагання, підсудні не відповідатимуть на жодні запити.

Така заява і домагання цілком заскочили суддів і публіку. Розправу перервано і після двогодинної наради на залю принесено, згідно з рішенням суду, військові однострої і відзнаки підсудних. Теж сповнено домагання про вживання назв „підсудні“ і „Українська Повстанська Армія“.

Завдяки наполегливим старанням впродовж багатьох років пана Сагали (ім'я мені невідоме) Словаччина визнала УПА воюючою стороною, а прізвища страчених вояків Василя Рибки („Василь“), Павла Лесняка („Зірка“), І. Кліща („Бізон“) і Миколи Маслюха („Хмара“) поміщено разом з іменами замучених героїв за волю Словаччини.

Я був провідником 5-го району ОУН, повіту Сянік, в 1941-1944 роках. Це час німецької окупації. До району належали волості Ропенка, Вільшаниця, Лобізва і Лісько. Після другого приходу совєтів цей район перейшов до надрайону „Холодний Яр“. Районовим провідником був „Буйтур“ – Василь Конюх, який загинув взимку 1945 року. 5-ий район надрайону „Бескид“ був організований у травні 1945 року. До нього входило 60 сіл і місто Сянік. Районовим провідником я був від травня 1945 року до 16 листопада 1946 року, а від 17 листопада 1946 року до листопада 1947 року ним був І. Кліщ.

Звісно, вшановано далеко не всіх полеглих у боях того часу. Досі лежать десь на Моравах кості мого брата Степана Дзімана („Сивий“), підстаршини боївки „Гуцула“ на Лемківщині. Останнім часом, в 1947 році, він був у боївці „Беркута“. Може, хтось допоможе віднайти місце, де він „пропав без -вісти“?

Подаю короткі довідки про страчених:

В. Рибка був зв'язковий 4-го куща, 5-го району ОУН надрайону „Бескид“.

П. Лесняк народився в селі Ропенка, повіт Лісько. Учителював. В ОУН – від січня 1942 року – був в підрайоновому проводі „Байди“. Від серпня 1944 року – підстаршина в сотні „Веселого“. Учасник рейду куреня „Рена“ в Карпатах за німецько-більшовицький фронт, бойових сутичок із фронтовими частинами німецьких, мадярських і більшовицьких військ.

По переході фронту П. Лесняк був учасником великого бою з військом НКВД. У січні 1945 року хворів на тиф. 21 березня 1945 року вийшов живим в рукопашному бою в селі Струбовиська, де, оточений двома батальйонами військ НКВД, польських – уряду безпеки і війська, загинув командир сотні „Веселий“.

Від травня 1945 року до червня 1946 року був референтом пропаґанди в 4-му кущі „Скла“, 5-го району в надрайоні „Бескид“, з липня 1946 року до листопада 1947 року – провідником 3-го куща, 5-го району. 17 листопада 1947 року – захоплений в Чехословаччині, коли намагався перейти до західної зони в Німеччині після виселення українського населення під час Акції „Вісла“.

В родині Лесняків, в 1945 році, польське військо забрало батька Івана, який пропав безвісти, сестру Ольгу арештувало 13 грудня 1945 року і два роки тримало у в'язниці в Перемишлі, наймолодшого брата Михайла запроторили до концтабору в Явожні.

І. Кліщ народився в Сяноці. Закінчив учительський семінар в Криниці, член ОУН від 1941 року. В 1944 році пройшов військовий вишкіл в сотні „Кармелюка“ на

Михайло Дзіман.

Буковім Берді, відтак був рейд за фронт в курені „Евгена“ і повернення на Бойківщину вслід за наступаючим фронтом Червоної армії. Під кінець літа 1945 року з чотою „Бродича“ І. Кліщ прибув на Лемківщину, де став провідником 2-го куща в 5-му районі ОУН. Після депортації українського населення намагався дістатися на Захід, але був затриманий. З цієї родини загинули в УПА Павло і Степан Кліщі. Мирон Кліщ загинув у німецькому концтаборі Майданек.

М. Маслюх народився в селі Морохів, повіт Сянік. Рільник. До ОУН залучив його Лев Кметко, агроном.

З рідні страчених Марія Михалик, дочка М. Маслюха, живе у селі Мокре, в Польщі, Ольга Кобеляк, сестра П. Лесняка, живе у Торонто. Завдяки їй з'являється цей допис.

Опис бою, що стався 21 березня 1945 року:

два батальйони військ НКВД під командуванням полковника Стєпашкіна, залоги польської поліції з станиці в Тісній та випадової групи служби безпеки Польщі з Ліська о 7-ій год. ранку оточили село Струбовиська, у якому була заквартирована сотня „Веселого“, хвора на тиф. Значна частина сотні вже дещо одужала, решта лежала по хатах, нездатна до бою. Відкритий терен та глибокий сніг не дозволили сотні йти на прорив. Зайняли кругову оборону і впродовж дня відкидали атаки червоних та польських вояків.

Коли стемніло, сотня рушила на прорив. Більшовики підпалили село. В огні згоріли безборонні селяни, жінки, діти та немічні і поранені стрільці УПА.

Усе ж, маючи велику перевагу, червоні не змогли стримати відважного прориву. Рештки врятованої сотні віддано під старанну опіку теренового проводу, а в травні 1945 року, на прохання провідника 5-го району з чоти „Хитролиса“, організовано п'ять кущових проводів 5-го району, вишколено самооборонні кущові відділи, які восени 1945 року були повністю включені до сотні „Хріна“, а чотовий „Хитролис“ став бунчужним в тій сотні.

Короткий опис бою в Струбовисках подав мені стрілець чоти „Хитролиса“, який був учасником цього бою, а в 5-му районі був зв'язковим. Його псевдо було „Корчик“, а правдиве ім'я Іван Ділай. Був в цій чоті також П. Лесняк („Зірка“).

Михайло Дзіман,
Мейплвуд, Ню-Джерзі

„Історик з Божої ласки..."

Світлій пам'яті Павла Грицака

Павло Грицак з дружиною Дарією та дітьми. Ню-Йорк, 1954.

2 квітня минуло 50 років від передчасної смерти історика Павла-Володимира Грицака, члена Української Вільної Академії Наук (УВАН) і Наукового Товариства ім. Шевченка (НТШ), автора оригінальних історичних досліджень, активного члена Пласту (курінь „Бурлаки"), студентського Товариства „Обнова" та колишнього дивізійника. У пластовому курені „Бурлаки" ми кликали його – Павлуньо. Він був життєрадісною людиною, мав феноменальну пам'ять, щодо історії України володів енциклопедичними знаннями.

Мав всього 32 роки, коли невблаганна смерть забрала його від нас. Ця передчасна смерть – незаступима втрата в українській науці і взагалі в житті української громади в Америці.

П. Грицак народився 25 червня 1925 року в Перемишлі, в родині гімназійного професора клясичних мов д-ра Євгена Грицака і Людмили (з дому – Добжанська) з Волині. Мав старшого брата Петра, університетського професора і доктора філософії, який проживає в Америці.

Батьки мали великий вплив на інтелектуальний розвиток Павла і його раннє зацікавлення історією. Маючи 14 років, П. Грицак зацікавився історією Перемишля і почав збирати різні матеріяли. В 1943 році П. Грицак здав матуру в Ярославі і зголосився добровольцем до української дивізії „Галичина", з глибокою вірою причинитися до визволення України. Він брав участь у битві під Бродами і в липні 1944 потрапив до большевицького полону, де перейшов різні знущання совєтської таборової влади, працюючи на шахтах.

У 1945 році, як громадянин Польщі, був звільнений і невдовзі дістався до Баварії. Своє життя в дивізії і полоні П. Грицак описав у спогадах „Вежі і кулемети" (Мюнхен, 1959), які написав у 1946 році. З допомогою брата він дістався до мюнхенського табору біженців у Фраймані, де проживала його мама. Його батько загинув в 1944 році на Словаччині, правдоподібно, був розстріляний совєтськими партизанами.

В Мюнхені П. Грицак познайомився з Дарією Слиж, з якою в 1951 році, вже в Ню-Йорку, одружився. Подружжя Грицаків мало двоє дітей – доню Ольгу (Оку) і сина Євгена.

У Мюнхені П. Грицак студіював історію в Українському Вільному Університеті (УВУ), який закінчив маґістерським дипломом в 1949 році. Паралельно студіював історію в Мюнхенському німецькому університеті. Цього ж року переїхав до Америки, спершу жив в Амстердамі, Ню-Йорк, опісля – в Мінеаполісі, де продовжував в місцевому університеті студії історії Східньої Европи, які закінчив маґістерським дипломом у червні 1951 року.

В наступному році П. Грицак одержав працю в місцевій газеті „Minneapolis Star Tribune" і водночас студіював бібліотекарство, яке закінчив дипломом бакалавра бібліотечних наук. В 1953 році з родиною переїхав до Ню-Йорку, одержав працю бібліотекаря в Публічній бібліотеці в Брукліні, де працював до 1957 року. В лютому цього ж року започаткував працю в Слов'янському відділі Публічної бібліотеки в Ню-Йорку. Цей відділ мав одну з найкращих колекцій україніки та славістики і в значній мірі став своєрідним довідково-науковим центром, де зустрічалися вчені, працюючи над різними славістичними темами. Я мав нагоду декілька разів зустрічатися з П. Грицаком, обговорювати різні історичні проєкти.

Мрією П. Грицака було закінчити студії докторатом з історії. Він вступив на докторську програму Фордгемського університету в Ню-Йорку і був докторантом відомого історика проф. Оскара Галецького. Успішно склав усі іспити і писав дисертацію про князя Михайла Глинського. В Ню-Йорку П. Грицак включився в працю наукових установ, зокрема УВАН і НТШ.

Проф. Микола Вєтухів, президент УВАН, писав, що П. Грицак був висококваліфікованим істориком і динамічною людиною, яка завжди була готова служити українській науці. Він виступав з доповідями на наукових конференціях Академії, був ученим секретарем Чорноморської комісії і активним членом Історичної секції УВАН. Багато допоміг в редагуванні „Української історіографії" Дмитра Дорошенка і Олександра Оглоблина, що вийшла в „Анналах" УВАН у 1956 році.

Його доповіді на конференції з нагоди 700-річчя Львова (1956), на урочистій Шевченківській конференції „Ідея Вашінґтона у Шевченка" (1957) і на урочистій конференції, присвяченій пам'яті акад. Дмитра Багалія – „Д. Багалій як дослідник української опозиції 1820-их років" (1958) – то були яскраві свідчення наукової ерудиції молодого історика.

В 1955 році я запросив П. Грицака виголосити доповідь на першій науковій сесії Історичної комісії „Зарева", що відбулася в Торонто. Його доповідь „Суть українського історичного процесу в Середньовіччі", в якій він науково заперечив фальшиві гіпотези про спільність походження росіян і українців, досі не втратила актуальности.

Крім наукової діяльности, він був активним членом пластового куреня „Бурлаки" і містив короткі статті в бурлацькій „Кометі". Активно співпрацював у католицькому студентському товаристві „Обнова", був членом Братства колишніх вояків І-ої Української Дивізії УНА.

2 квітня 1958 року він помер у своєму помешканні в Ню-Йорку і був похований на цвинтарі „Кальварія".

Тривалим відзначенням світлої пам'яті історика П. Грицака був би збірник його наукових праць, розкинених по різних виданнях, що плянував зробити Іван Лисяк-Рудницький у 1985 році, але, на жаль, це не було зроблено. П. Грицак належав до видатних молодих українських істориків і повністю відповідав характеристиці голови Історичної секції і президента УВАН проф. О. Оглоблина: „Історик з Божої ласки"...

Любомир Винар,
голова Історичної секції УВАН

Павло Грицак був чоловіком моєї сестри. Вони познайомилися у Мюнхені, а одружилися у США, у 1950 році. В Ню-Йорку ми часто зустрічалися в родинному колі. П. Грицак робив докторат з історії в університеті, крім студій, працював у публічній бібліотеці. Він добре знав англійську мову і радо виправляв наші листи до різних установ. Був незвичайно працьовитий, пильний, обов'язковий, товариський. Брав активну участь у студентському і пластовому житті. Був цікавим доповідачем.

У 1956 році українська громада в Ню-Йорку святкувала 700-ліття Львова. Виступали визначні науковці і культурні діячі. До виступу запросили молодого історика П. Грицака. Його доповідь про історію Львова була дуже цікавою і залишилася в моїй пам'яті.

2 квітня 1958 року тяжка недуга скосила цього молодого, перспективного історика на 33-му році життя. Похоронні відправи на цвинтарі „Кальварія" в Ню-Йорку були зворушливі. З промовою на цвинтарі виступив професор історії Фордгамського університету Оскар Галецький, докторантом якого був покійний.

П. Грицак лишив у спадщину книжки „Галицько-Волинська держава" та „Вежі і кулемети".

Нехай цей спомин буде вінком на його могилу!

Д-р Марія Фішер-Слиж

Належить до незабутніх...

Не без зворушення читав я у „Свободі" (21 березня 2008) повідомлення про заупокійну Святу Літургію у 50-ту річницю смерти Павла Грицака, передчасно згаслого талановитого історика, мого близького товариша.

Я особисто зустрів його вперше на оселі українських політв'язнів і студентів, відомій Фюріхшулє у Мюнхені. Після короткого перебування там Павло замешкав в переселенчому таборі Фрайман, почав студії історії в Українському Вільному Університеті й водночас відвідував в німецькому університеті у Мюнхені, де я був студентом, виклади відомого німецького історика Франца Шнабля.

Виклади цього професора притягали завжди велику кількість слухачів, бо говорив він з великим ентузіязмом і дуже цікаво. Під час своїх урядових годин, іспитів, що після успішного закінчення звільняли студентів від студійної оплати, самовпевнений професор Шнабель дивився на нас, ненімецьких студентів, згори і був здивований, коли ми правильно відповідали на його інколи провокативні запитання. Одного разу він спитав мене, чи я не знаю „пана Герцака" (замість Грицака), і показав мені один том видаваного професором Миколою Чубатим в Ню-Йорку журналу „Юкраініян Квортерлі", що його отримав від Павла на доказ, що Україна має власну історію, і її не слід змішувати з Росією.

У 1950 році П. Грицак переїхав до США, завершив маґістеркою студії історії і бібліотекознавства в університеті Мінесоти в Мінеаполісі. Працював бібліотекарем у слов'янському відділі Публічної бібліотеки в Ню-Йорку і втішався там великою повагою своїх співпрацівників – як знаменитий знавець історії Східньої Европи. Працюючи в тій престижній книгозбірні, причинився багато до врятування українських книжок, журналів і газет з її підвалу, куди викидали їх нечесні, здебільшого русофільські працівники, далі до закаталогування і розміщення їх на належне їм місце на полицях.

З-поміж молодих українських істориків у діяспорі П. Грицакові належить одне з перших місць. Його талант і вміння всебічно і критично аналізувати історичні джерела й роботи належні висновки були запорукою об'єктивної інтерпретації подій минувшини. Про це свідчать його статті, зокрема його монографія „Галицько-Волинська держава", видана НТШ-А в Ню-Йорку в 1958 році. Перу П. Грицака належить також книжка „Вежі і кулемети: спогад з Дивізії і большевицького полону" (1959), перевидана 1955 року у Львові заходом пластового куреня „Бурлаки", до якого він належав.

Дуже великою втратою для нашої історичної науки була передчасна смерть П. Грицака 2 квітня 1958 року. Своєю дослідницькою працею він заслужив, щоб про нього знали не тільки вужчі наукові кола, але також все українське громадянство в діяспорі і в Україні.

Д-р Осип Кравченюк

Світлої пам'яті Світлої Людини
(на вшанування пам'яті Івана Даниленка)

Професори та студенти, вся університетська громада Національного університету «Києво-Могилянська академія» зі скорботою повідомляють, що 17 квітня на 85 році життя відійшов у вічність істинний українець, друг, колега і побратим, справжній могилянець – Іван Даниленко.

Фактично від часу відродження Києво-Могилянської академії родина Наталі та Івана Даниленків була серед її найщиріших і найактивніших прихильників. Ми особливо глибоко вдячні пану Івану не тільки за розуміння проблем університету, а й за ту велику роботу, яку він здійснював у Сполучених Штатах Америки, популяризуючи діяльність Могилянки та шукаючи для неї підтримки.

Багато окремих проектів втілено в Академії за ініціативи родини Даниленків та безпосередньої активної участі пана Івана: мистецький конкурс на портрет фундаторки Академії Галшки Гулевичівни, конкурс студентських робіт з історії України, устаткування спеціальної навчальної аудиторії та водночас Інформаційного центру українських жіночих організацій, впровадження студентських ґрантів, підтримка видання енциклопедії «Києво-Могилянська академія в іменах» та проекту «Бакалаврська бібліотека НаУКМА».

Родина Даниленків часто опікувалася могилянськими професорами та студентами під час їхнього перебування в Америці. Останнім часом багато уваги вони приділяли підтримці малозабезпечених студентів – вже декілька років поспіль вони не тільки власним коштом фінансують обіди для малозабезпечених студентів НаУКМА, а й організували збір коштів для цієї мети серед своїх приятелів і знайомих.

Кожного літа ми зустрічали пана Івана в Києві, в університеті. Традиційно пан Іван навідував Україну у червні. Бував скрізь - у бібліотеці, навчальних аудиторіях, спілкувався зі студентами, викладачами. Брав участь у наукових та мистецьких заходах, у Конвокації... Всім цікавився і все помічав. Він не був прихильником «швидких успіхів», знав, що вартісні справи роблять не поспіхом, але на століття. Чудово знав історію України, і, здавалось, знав її майбутнє. Його оптимізм диктувався глибокою любов'ю до рідної землі, до українців. Його віра в Україну додавала нам снаги у вирішенні проблем і подоланні перешкод.

Могилянська громада мала за велику честь ушанувати пана Івана найвищою відзнакою НаУКМА медаллю Петра Могили.

Наша довічна шана і довічна подяка Іванові Даниленку - щирій людині, справжньому патріоту-українцю, нашому побратимові. Світла пам'ять. Рідна земля та Києво-Могилянська академія сумують...

Від громади «Національного університету «Києво-Могилянська академія» та Міжнародного благодійного фонду відродження Києво-Могилянської академії

Сергій Квіт,
Президент НаУКМА

В'ячеслав Брюховецький,
Президент МБФ відродження КМА

21 квітня 2007 року

Українська Федерація Америки
повідомляє своїх членів та громаду,
що 17-го квітня 2008 р. відійшов у вічність

СВ. П.

ІВАН ДАНИЛЕНКО

Член-засновник Української Федерації Америки
та довголітній член Ради Директорів.

Дружині та рідним складаємо щире співчуття.

Вічна Йому Пам'ять!

Рада Директорів Української Федерації Америки.

Ділимося сумною вісткою, що в п'ятницю, 25 квітня 2008 р. відійшла у вічність на 82-му році життя наша найдорожча ДРУЖИНА, МАМА і БАБЦЯ

СВ. П.

АННА ПЕТРИШИН

нар. в Україні.

До Америки прибула в 1948 р., проживала в Greenville дільниці Джерзі Сити і Lyndhurst, а від 1991 р. у Berkeley Twp.

Була парафіянкою Української католицької церкви св. Стефана в Томс Рівер, Н. Дж. і членом Українського Народного Союзу.

Залишила в смутку:

мужа – ІВАНА (прожили разом 60 років)
синів – СТЕФАНА, Berkeley Twp.
– ВІЛІЯМА з дружиною ДОРІН, Lyndhurst
– ІВАНА з дружиною ДОННОЮ, Ridgewood
7 внуків.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися під зарядженням Quinn-Hopping Funeral Home, 26 Mule Road, Toms River, NJ.

Вічна Їй Пам'ять!

УКРАЇНСЬКИЙ СПОРТОВИЙ КЛЮБ УСК НЮ-ЙОРК

ділиться сумною вісткою з членами і громадою,
що 14 квітня 2008 р. відійшов у вічність
на 84 році життя

СВ. П.

ОСИП ЛЕВИЦЬКИЙ

довголітній член управи нашого клюбу.

Похорон відбувся 18 квітня 2008 р. на цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Дружині і всій родині висловлюємо глибоке співчуття.

Управа і члени УСК-у

За мову і зміст посмертних оголошень і подяк редакція не відповідає

У глибокому смутку ділимося болючою вісткою
з рідними та знайомими, що 23 квітня 2008 р.
відійшов від нас у Божу вічність наш найдорожчий
ТАТО, ДІДО, ВУЙКО та СТРИЙКО

св. п.

д-р мед.

ЯРОСЛАВ РОЖАНКОВСЬКИЙ

нар. 14 серпня 1909 р. у Львові.

ПАРАСТАС відбувся 28 квітня 2008 р. у похоронному заведенні Литвин і Литвин, Юніон, Н. Дж.

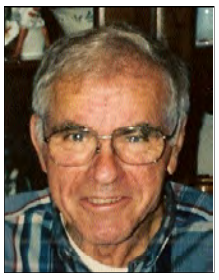
ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися у вівторок, 29 квітня в церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж., а опісля на цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Залишені в жалю:
доньки – ІРИНА КОВАЛЬ з мужем ЮРІЄМ
– ІСЯ КЛЮФАС
внучка – АЛА КЛЮФАС
сестрінок – БОГДАН КУДРИК з сином СТЕФАНОМ і родиною
братанки – РОМАН, ЮРІЙ, ІГОР та АНДРІЙ РОЖАНКОВСЬКИЙ з родинами
та ближча і дальша родина в Америці, Канаді, Україні та Австралії.

Вічна Йому Пам'ять!

Бажаючих вшанувати пам'ять Покійного, родина просить складати пожертви на Український Музей в Ню-Йорку або на Могилянську Академію в Києві.
Пожертви просимо пересилатина адресу:
Marta Klufas, 6 Churchill Rd., Englewood Cliffs, NJ 07632.

Ділимося сумною в і с т кою, що
17 березня 2008 р., проживши 85 років відійшов у вічність
наш найдорожчий МУЖ, БАТЬКО, ДІДО та ПРИЯТЕЛЬ

св. п.

ДМИТРО ГЛУШКО „ЧАЛИЙ"

нар. 20 жовтня 1922 р. в с. Дунковичі, біля Перемишля.
Син покійних Михайла і Катерини Глушків, брат покійного Івана та кузин покійних Романа Глушка і Осипа Дашка.

„Чалий" гордо служив в УПА від 1945-1949 рр. До Америки прибув у 1951 р. Був власником фірми „Broadway Window Cleaning and Floor Waxing Co." на протязі 30-ти років.

Дмитро був членом парафії Української католицької церкви св. Михаїла в Йонкерсі, та впродовж 50-ти років співав у церковному хорі. Поміж членами хору пізнав Ружу Варіян з якою одружився 12 жовтня 1958 р.

Дмит (бо так його звали друзі) був активним членом Українського Дому в Йонкерсі, одним із засновників Федеральної Кредитової Кооперативи СУМА та спортового осередку „Крилаті". Дмитро також активно працював при будові оселі СУМ в Еленвіл, Н. Й.

Залишилися у смутку:
дружина – РУЖА з дому ВАРІЯН
діти – НИКОЛА з дружиною ГАЛЕЮ
– АНДРІЙ з дружиною МАРІЄЮ
– ПАВЛО з дружиною СИЛВІЄЮ
– НАДІЯ КРУЧОВА з мужем ҐЕНЬОМ
внуки – НАТАЛЯ, МИКОЛА, КАТРУСЯ, ДАНЄЛ, АННА, БРІЯННА.

Вічна Йому Пам'ять!

В 40-ий ДЕНЬ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ
була відправлена Служба Божа 24 квітня 2008 р.
в Українській католицькій церкві св. Михаїла в Йонкерсі, Н. Й.

Пом'яни Її Господи у царстві Твоїм.

Ділимося сумною вісткою, що в середу, 23 квітня 2008 р.
відійшла у вічність після важкої недуги

св. п.

ГАНУСЯ РОГОЖА-АСАНДІ

У глибокому смутку:
чоловік – МИКОЛА
брат – АНДРІЙ з дружиною БОГДАНОЮ та сином НАЗАРОМ
ближча і дальша родина в Америці та Україні.

ПАНАХИДА була відправлена у вівторок, 29 квітня 2008 р. о год. 7:30 веч. у похоронному заведенні Петра Яреми в Ню-Йорку.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 30 квітня, о год. 9:30 ранку в церкві св. Юра, а відтак на цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Просимо ласкаво згадати покійну Ганусю у своїх молитвах.

Замість квітів на могилу просимо складати датки на церкву
св. Івана Хрестителя в Гантері.
St. John the Baptist Ukrainian Catholic Church,
P. O. Box 284, Hunter, NY 12442.

З волі Всевишнього 10 квітня 2008 р. відійшов
у вічність мій МУЖ і ВУЙКО-СТРИЙКО

св. п.

ЕВСТАХІЙ ВАСИЛЬ МАСНИК

нар. 21 березня 1931 р. у Золочеві, Україна.

З довічною любов'ю залишилися:

дружина – СОНЯ МАСНИК (ТИНДИК)
її сестри з родинами:
– ІРЕНА ВОЛОВЧУК з мужем ВОЛОДИМИРОМ
– ЯРОСЛАВА ПИСКІР з мужем АНДРІЄМ
кузини з родинами
– д-р ІГОР МАСНИК
– НАТАЛКА МАСНИК.

Про молитви за Покійного просить дружина Соня.
Покійний Евстахій спочиває на католицькому цвинтарі „St. Adalbert" у Milwaukee, Wis.

Вічна Йому Пам'ять!

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • ***Марійка Оцціславська 973-292-9800 #3040***